Annus XVIII - Vol. XVIII 1 Decembris 1926 Num. 12

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Litterae Encyclicae, p. 465 - Motu proprio, p. 478 - Litterae Apostolicae, p. 480.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 490 - *S. C. de Religiosis:* Dubia de transitu Monialium, p. 490 - *S. C. de Propaganda Fide:* I. De Collegio Missionali O. F. M. Capuccinorum Panormi, p. 491. II. Immutatio nominis praefecturae apostolicae de Cook, p. 492. III. Nominatio, p. 492 - *S. C. Rituum:* I. Senen. Super virtutibus B. Ioachimi Piccolomini, O. S. M., p. 493. II. Toletan. Decretum confirmationis cultus S. D. Beatrici de Silva, p. 496 - *S. C. pro Ecclesia Orientali:* Provisio Ecclesiarum, p. 492.

Acta Tribunalium: *S. Poenitentiaria Apostolica:* Dubia circa communicationem facultatum, p. 500 - *S. R. Rota:* I. Southwarcen. Nullitatis matrimonii (Vanderbilt-De Marlborough). Sententia definitiva, p. 501. II. Citationes edictales, p. 507-508.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Congregazione Preparatoria - Segreteria di Stato: Nomine, onorificenze - Maggiordomato di S. S.: Nomine - Necrologio - Avviso, p. 509-512.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M • DCCCC • XXVI

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 20 — Extra Italiam, *L. it.* 35 —
Pretium unius fasciculi, Lib. 8 —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVIII, n. 12 - 1 Decembris 1926)

ACTA PII PP. XI

Litterae Encyclicae

PAG.

Iniquis afflictisque. - Ad RR. PP. DD. Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos aliosque locorum Ordinarios: de asperrima rei catholicae condicione in foederatis Mexici Civitatibus. - *18 novembris 1926* 465

Motu proprio

Quoniam tam. - De Museo Missionali Ethnologico constituendo. - *12 novembris 1926* 478

Litterae Apostolicae

I. *Praepositus parochus.* - Titulus et privilegia Basilicae minoris conferuntur ecclesiae paroeciali Ss. Petri et Pauli in civitate Wormatia dioecesis Moguntinae. - *26 februarii 1925* 480

II. *Quae rei.* - Regio Epiri Graeci ab archidioecesi Dyrrachiensi separatur et archidioecesi Corcyrensi, etc. adiungitur. - *10 martii 1926* 481

III. *Admonet supremi.* - Urbs «Monastir» cum continenti regione a vicariatu apostolico Constantinopolitano separatur et dioecesi Scopiensi adiungitur. - *16 martii 1926* 482

IV. *In sublimi.* - Macedonia Graeca et Thracia Graeca a vicariatu apostolico Constantinopolitano segregatae, iuncta Thessalica regione cum insulis adiacentibus, quae de ditione delegati Apostolici erat, in vicariatum apostolicum Thessalonicensem eriguntur. - *18 martii 1926* 483

V. *Quae catholico.* - Regio Peloponnesus cum insula Cythera a Delegatione Apostolica Graeciae separatur et archidioecesi Atheniensi definitive aggregatur. - *18 martii 1926* 484

VI. *In omnes.* - Distracto territorio e vicariatu apostolico de Taynanfu, erigitur vicariatus apostolicus de Fenyang in Sinis, ac curis cleri indigenae concreditur. - *12 maii 1926* 485

VII. *Cum Nobis.* - Ex dismembratione vicariatus apostolici de Taynanfu erigitur in Sinis praefectura apostolica de Shohchow. - *12 maii 1926* 486

VIII. *Quae in exploratam.* - E vicariatu apostolico Aegypti separata regio canalis de Suez in apostolicum vicariatum erigitur. - *12 iulii 1926* 487

IX. *Supremi Apostolatus.* - Regio de Uha a vicariatu apostolico Urundensi separata, tribus finitimis, nempe de Nyanza, de Tabora, de Tanganika, immutatis idcirco confiniis partim adnectitur. - *12 iulii 1926* 488

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisio Ecclesiarum 490

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

PAG.

Dubia circa auctoritatem Ordinarii permittendi transitum monialium ab uno ad aliud Monasterium eiusdem Ordinis. - *9 novembris 1926* 490

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. Decretum quo Collegium pro Missionibus exteris Ord. FF. MM. Capuccinorum, Panormi exstans, S. Congregationi de Propaganda Fide immediate subiicitur, approbatis constitutionibus. - *29 maii 1926* . 491

II. Decretum quo immutatur nomen praefecturae apostolicae de Cook et Manihiki. - *27 iulii 1926* 492

III. Nominatio 492

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Senensis.* - Decretum super virtutibus in causa canonizationis Beati Ioachimi Piccolomini laici professi Ordinis Servorum B. M. Virginis. - *9 iunii 1926* 493

II. *Toletana.* - Decretum confirmationis cultus ab immemorabili tempore praestiti Servae Dei Beatrici De Silva, fundatrici monialium Franciscalium a Sanctissima Conceptione Beatae vel Sanctae nuncupatae. - *28 iulii 1926* 496

S. CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

Provisio Ecclesiarum 499

ACTA TRIBUNALIUM

S. POENITENTIARIA APOSTOLICA

(Officium de Indulgentiis)

Dubia circa potestatem Episcoporum, quasdam facultates communicandi. - *10 novembris 1926* 500

SACRA ROMANA ROTA

I. *Southwarcen.* - Nullitatis matrimonii (Vanderbilt-De Marlborough). - *29 iulii 1926* 501

II. Citationes edictales:

1. *Smyrnen.* - Nullitatis matrimonii (Filippucci-Sereggi). - *13 novembris 1926* 507

II. *Mohilovien.* - Nullitatis matrimonii (Bachmakoff-Elchine). - *24 nov. 1926* . . 508

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti: *Congregazione Preparatoria* 509

II. Segreteria di Stato: *Nomine, Onorificenze* 509

III. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* . 511

IV. Necrologio 512

V. Avviso 512

Annus XVIII - Vol. XVIII 1 Decembris 1926 Num. 12

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE ENCYCLICAE

AD RR. PP. DD. PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: DE ASPERRIMA REI CATHOLICAE CONDICIONE IN FOEDERATIS MEXICI CIVITATIBUS.

PIUS PP. XI

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Iniquis afflictisque nominis catholici rebus in Mexicana republica non posse, nisi « e praesentiore aliquo Dei miserentis auxilio », satis sperari exspectarique levaminis, diximus superiore anno exeunte cum Purpuratos Patres in Consistorio congregatos alloqueremur; sententiae autem optatisque Nostris, quae haud semel aperuimus, congruenter, minime vos cunctati estis popularibus vestrae pastorali sollertiae commissis instare, ut divinum Ecclesiae Conditorem intento precum officio ad medendum tantae malorum gravitati commoverent. Tantae, inquimus, malorum gravitati, cum in carissimos filios e Mexico Nostros alii quidem filii, ab Christi militia transfugae et a communi omnium Patre alieni, acerbe saevierint antehac hodieque saeviant. Quodsi prioribus Ecclesiae aetatibus aliasque deinceps cum christianis atrocius est actum, nusquam tamen nulloque fortasse tempore contigit, ut, Dei Ecclesiaeque posthabitis violatisque iuribus,

per tam meditatas artes additamque, ad arbitrium excusandum, quandam legum speciem, perpauci plurimorum libertatem, nulla civium in cives pietate, nulla habita avitarum laudum ratione, quoquo pacto interceperint. Ob indictas igitur ad rem atque adhibitas privatim publiceque supplicationes volumus ne vobis desit fidelibusque universis amplissimum gratae voluntatis Nostrae testimonium; quas quidem preces, salutariter haberi coeptas, magni profecto refert minime intermitti, immo etiam continuari vehementius. Etenim rerum temporumque vices, sententiis animisque hominum immutatis, ad societatis humanae regere atque accommodare salutem, sane mortalium non est sed divini Numinis, quod unum potest eiusmodi vexationibus finem certumque terminum constituere. Vobis vero ne videamini, Venerabiles Fratres, eiusmodi supplicationes nequiquam indixisse, quod reipublicae Mexicanae gubernatores, ob inexpiabile religionis odium, nefaria iussa acrius duriusque urgere perrexerint: copiosiore enim divinae gratiae effusione et clerus et catholicorum illorum multitudo ad patienter resistendum roborati, tale de se exemplum spectaculumque ediderunt, quod Nosmet ipsi, sollemni apostolicae auctoritatis documento, in luce totius catholici orbis iure meritoque collocemus. Superiore quidem mense, quo die frequentissimis illis Gallicae eversionis martyribus beatorum caelitum honores decrevimus, ad catholicos Mexicanos sponte cogitatio Nostra provolabat, quibus id ipsum, atque illis, deliberatum propositumque esset, libidini scilicet ac dominatui alieno toleranter refragari, ne ab unitate Ecclesiae atque Apostolicae Sedis auctoritate desciscerent. O praeclaram divinae Christi Sponsae laudem, cui nobilior generosiorque suboles, pro sanctissima fidei libertate et propugnare et pati et mori parata, saeculorum decursu nunquam desiderata est.

Tristia Mexicanae Ecclesiae tempora, Venerabiles Fratres, non est quare multo altius repetamus. Id unum commemorare satis esto, recentiore aetate, motus civiles, sane frequentes, plerumque in religionis perturbationem eversionemque erupisse,

quemadmodum, praecipue, annis MDCCCCXIV et MDCCCCXV accidit, cum homines inveteratae cuiusdam barbariae in utrumque clerum, in sacras virgines, in loca et res divino cultui dedicatas tam ferociter tamque aspere fecerunt, nulli ut iniuriae atque ignominiae, nulli ut violentiae pepercerint.Cum vero in re exploratissima versemur, de qua et Nos publice expostulavimus et in diurnis commentariis est copiose relatum, multis vobiscum dolere non attinet, postremis hisce annis, e Delegatis Apostolicis in Mexicum dimissis, omni contempta et iustitiae et fidei et humanitatis causa, alium e republica electum, alium, qui ob valetudinem paulisper extra fines secesserat, remigrare prohibitum, alium denique haud minus hostiliter habitum et discedere iussum. In quo — ut praetereamus, nullum aptiorem, quam inlustres ii viri, pacis interpretem conciliatoremque evasurum fuisse — et archiepiscopali eorum dignitati et perhonorifico muneri, potissimum vero Nobis, quorum auctoritatem praeferebant, quantum sit inustum dedecoris, nemo non videt.

Acerba haec quidem et gravia; verum, Venerabiles Fratres, quae mox dicturi sumus, ea sunt ab Ecclesiae iuribus tam absona quam quae maxime, eademque longe catholicis eius nationis calamitosiora.

Atque primum de lege illa videamus, quam, anno MDCCCCXVII latam, Foederatarum Mexici Civitatum *Constitutionem Politicam* vocant. Ad rem nostram quod attinet, discidio reipublicae ab Ecclesia sancito, nulla huic iura, veluti capite deminutae, iam constant, nulla comparari in posterum queunt; fitque magistratibus potestas suae in cultu disciplinaque Ecclesiae externa interponendae auctoritatis. Sacrorum administri ceteris, quotquot liberales operosasque profitentur artes, exaequantur, eo quidem discrimine, ut ii non modo Mexicani ortu esse debeant et certum excedere numerum nequeant, quem singularum Civitatum legumlatores definierint, sed etiam politicis civilibusque iuribus, sceleratorum instar aut insanorum hominum, priventur. Huc accedit, quod, cum civibus decem coniunctim, magistratui significare iubeantur, se aut alicuius templi possessionem iniisse aut

alio translatos esse. Religiosa vota emitti, Ordines Sodalitatesque religiosas in Mexico esse non licet. Cultum publicum, nisi intra aedes sacras et sub gubernatorum vigilantia, exercere nefas; templa ipsa nationi attribuuntur propria; quo in genere episcopales et canonicales aedes, Seminaria, religiosae domus, hospitia et instituta omnia, quae beneficentiae consulunt, ab Ecclesia abiudicantur. Neque enim haec cuiusquam rei dominium obtinet; quaecumque vero bona eo tempore, cum lex lata est, possidebat, eadem nationi attributa sunt, data cuivis actione ad denuntiandum quicquid Ecclesia per alios habere videbatur: cui quidem actioni fulciendae meram praesumptionem favere ea lege cavetur. Sacrorum administri nihil capere testamento queunt, nisi a genere proximis relictum sibi sit. Nulla Ecclesiae agnoscitur in christianorum matrimonium potestas, quod propterea tum dumtaxat est validum, cum iure civili validum exsistit. Libera quidem docendi facultas, hisce tamen condicionibus, ut sacerdotibus et religiosis sodalibus ludos tradendis litterarum initiis aperire et moderari ne liceat, utque puerilis institutio, in privatis quoque ludis, omnino religione vacet. Statutum item est, quae Ecclesia ediderit de peracto in scholis suis studiorum curriculo testimonia, ea quidem inania publice habitum iri. — Eiusmodi, Venerabiles Fratres, legem qui condidere quique probarunt ac sanxerunt, iidem profecto aut ignorabant, in Ecclesia, societate sui iuris perfecta, a Christo hominum Redemptore ac Rege ad communem salutem constituta, plenam sui obeundi muneris libertatem inesse divinitus — quae quidem ignorantia, saeculo post Christum natum vicesimo, in catholica natione inque hominibus baptizatis incredibilis videatur —, aut superbe dementerque censuerunt, posse se « domum Domini, firmiter aedificatam et bene fundatam supra firmam petram » disiicere atque evertere, aut acri Ecclesiae quoquo pacto nocendi libidine flagrabant. – Itaque, post infestissimae legis promulgationem, Mexicani archiepiscopi et episcopi silere qui poterant? Atque, brevi post, pacatis at nervosis reclamitare ii litteris: expostulationem ratam habere proximus decessor Noster, probare sacrorum Antistites e nonnullis nationibus omnes

communiter, ex aliis plerique singulatim; confirmare Nosmet ipsi postridie calendas Februarias hoc anno, cum ad cunctos Mexicanos Praesules consolatoriam epistulam inscripsimus. Confisi vero iidem Praesules sunt, reipublicae rectores, tranquillatis sensim rebus, intellecturos fore, ex capitibus eius legis, quibus religiosa libertas contrahebatur, quantum populi paene universitati impenderet detrimenti ac periculi, ideoque, concordiae causâ, nullo aut vix ullo eorum capitum usu, ad tolerabilem interea vivendi modum deventuros. Verum, etsi, Pastoribus mitiora suadentibus, infinitam clerus populusque adhibuere patientiam, spes tamen omnis cecidit quietis pacisque redintegrandae. Lege enim a reipublicae Praeside postridie calendas Iulias hoc anno promulgata, iam tum Ecclesiae in iis regionibus paene nihil superest ac relinquitur libertatis; ministerii sacri exercitatio adeo praepeditur, ut, quasi quoddam capitale facinus, poenis severissimis plectatur. Hoc equidem tam perverso publicae potestatis usu, ultra quam credibile est, Venerabiles Fratres, commovemur. Quisquis enim Deum, Creatorem nostrum ac Redemptorem amantissimum, pro officio veneratur; quisquis vult Sanctae Matris Ecclesiae parere mandatis: hic, hic, inquimus, sons habendus est ac maleficus, hic de communibus iuribus deturbandus, in publicas hic custodias cum sceleratis hominibus coniiciendus. O quam apte in rei istius auctores illud Christi Iesu Domini nostri quadrat, ad principes iudaeorum dicentis: « Haec est hora vestra, et potestas tenebrarum ».[1] — Ex hisce profecto legibus alteram minus recentem recentissima altera non tam interpretatur, ut volunt, quam deteriorem facit ac multo intolerabiliorem; utriusque vero praescripta sic ipsi reipublicae Praeses et administri urgent, ut nullos singularum gubernatores Foederatarum Civitatum nullosque magistratus et militum duces quiescere a catholicorum insectatione patiantur. Addita insectationi ludibria: Ecclesiam enim apud populum criminari consuevere, alii impudentissimis mendaciis per contiones coram omnibus habitas, sibilis et conviciis adempta cuivis e nostris obloquendi repugnandique facultate,

[1] Luc., XXII, 53.

alii per ephemerides et diaria catholicae veritati atque actioni infensissima. Quodsi initio in diurnis commentariis, veri enarratione et falsi refutatione, aliquam Ecclesiae defensionem tuitionemque experiri nostri potuerunt, iam his civibus, caritate patriae flagrantibus, pro avitae fidei et divini cultus libertate clamare, questu vel vano, non licet. At Nos, conscientiâ permoti apostolici muneris, Venerabiles Fratres, clamabimus; et quae hinc adversariorum fuerit impotentia ac libido, quae illinc episcoporum, sacerdotum, religiosarum familiarum, laicorum heroica virtus atque constantia, a communi Patre catholicus orbis audiat universus.

Exteri sacerdotes vel religiosi viri eiiciuntur; conlegia pueris puellisve christiane instituendis idcirco obserantur quia aut aliquod habeant inditum religiosum nomen aut aliquam imaginem statuamve sacram possideant; haud aliter occlusa Seminaria satis multa, scholae, nosocomia, coenobia, aedesque templis continentes. In Civitatibus seu Statibus paene singulis circumscriptus definitusque, ad ministerium sacrum obeundum, quam minimus sacerdotum numerus, qui illud tamen obire nequeunt nisi apud magistratum inscripti sint ab ipsove veniam impetrarint. Alicubi ministerio perfungendo tales condiciones sunt positae, quae, si res adeo luctuosa non ageretur, risum moverent: ut sacerdotes, exempli causa, certum quendam habeant aetatis annum; ut matrimonio, quod vocant, civili coniuncti sint; ut, nisi profluenti aqua, ne baptizent. In quodam Statu seu Foederata Civitate decretum, intra eius Civitatis fines non plures, quam unum, episcopos esse; quamobrem duos sacrorum Antistites e dioecesibus suis exsulatum abiisse novimus. Rerum vero condicione compulsi, nonnulli alii e sede honoris sui episcopi discedere; alii ad iudices deferri; complures comprehendi; ceteri in eo esse ut comprehendantur. Ab Mexicanis autem omnibus, qui aut puerorum iuvenumve institutioni aut aliis publicis vacarent officiis, quaesitum, facerentne cum reipublicae Praeside, bellumne catholicae religioni illatum laudarent; coacti iidem, ne ab officio submoverentur, una cum militibus et opificibus, pompam quandam

participare, ab eo Foedere *socialistico* indictam, quod Regionale Operarium Mexicanum vocant: quae quidem pompa, per Mexicum ceterasque urbes uno eodemque die instituta et post impias ad populum contiones dimissa, eo spectavit, ut, Ecclesiâ contumeliis oneratâ, eiusdem Praesidis actio atque opera clamore plausuque coeuntium probaretur. Neque hic inimicorum arbitrium et crudelitas constitit. Viri et mulieres, qui religionis Ecclesiaeque causam vel viva voce vel scidis commentariolisve diribitis tuerentur, in ius vocati sunt in custodiamque traditi: item ad carceres deducti, senibus vel lectica vectis, integri canonicorum ordines; sacerdotes aliique e populo in compitis viarum, in foris plateisque, e regione aedium sacrarum, immisericorditer caesi sunt. Utinam qui tot tantorumque culpam praestant facinorum, tandem aliquando resipiscant et ad Dei misericordiam paenitendo flendoque confugiant: quam quidem nobilissimam filios Nostros inique caesos ultionem ab interfectoribus coram Deo petere, habemus persuasissimum.

Iam nunc consentaneum ducimus, Venerabiles Fratres, delibando exponere quemadmodum episcopi, sacerdotes et fideles e Mexico ascenderint ex adverso atque opposuerint murum pro domo Israel, et steterint in proelio.[1]

Dubitandum profecto non erat quin Mexicani Antistites omnia uno consensu experirentur quae in se essent, ut libertati dignitatique Ecclesiae prospicerent. Atque primum, data ad populum communiter epistula, postquam facile evicerunt, clerum placide semper, itemque prudenter ac patienter cum reipublicae gubernatoribus egisse et leges minus aequas animis vel remissioribus tolerasse, enucleatis de divina Ecclesiae constitutione doctrinis, fideles monuerunt, ita in catholica religione esse perseverandum, ut « obedire... Deo, magis quam hominibus »[2] oporteret quotiescumque leges iniungebantur, cum ab ipsa legis notione et nomine alienae, tum ipsi Ecclesiae constitutioni vitaeque repugnantes. Post infestam autem legem a reipublicae Praeside pro-

[1] Ezech., XIII, 5.

[2] *Act.* V, 29

mulgatam, per communes alteras expostulationis litteras, haec edixere: talem legem accipere idem esse atque addicere Ecclesiam et quasi mancipio dare Civitatis rectoribus, quos, ceteroqui, planum erat minime ab incepto destituros; malle se a publica ministerii sacri perfunctione abstinere; divinum igitur cultum, qui sine ulla sacerdotum opera haberi non posset, in omnibus suarum dioecesium templis, ab die mensis Iulii postremo — quo die lex illa valitura foret — esse omnino intermittendum. Cum autem gubernatores iussissent, aedes sacras ubique laicis custodiendas committi, quos municipii praeses delecturus esset, sed nullo pacto iis tradi qui ab episcopis sacerdotibusve aut nominarentur aut designarentur, earum possessione aedium ab ecclesiasticis tum ad civiles magistratus translata, paene ubique episcopi interdixerunt fidelibus, ne electionem de se a civili magistratu factam acciperent, neve in ea templa, quae in potestate Ecclesiae esse desiissent, ingrederentur; alicubi vero, pro locorum rerumque varietate, aliter consultum est. – Attamen ne putetis, Venerabiles Fratres, Mexicanos Antistites, si qua ad temperandos animos concordiamque conciliandam idonea sibi data est opportunitas et commoditas, hanc posthabuisse, quantumvis bono aliquo de exitu subdiffiderent, immo potius desperarent. Constat enim, qui in urbe Mexico Antistites conlegarum suorum quasi procuratores haberi queunt, perhumanas eos officiosasque ad Praesidem reipublicae dedisse pro Episcopo Huejutlensi litteras, qui, indignum in modum magnoque militum comitatu, captivus in urbem, quam vulgo *Pachuca* nuncupant, deductus erat; at non minus in comperto est, ipsum iracunde odioseque rescripsisse. Egregii autem quidam viri, pacis studiosi, cum se sponte interposuissent, ut idem Praeses cum Archiepiscopo Moreliensi et Episcopo Tabasquensi colloqui vellet, diu multumque de rebus gravissimis, nullo quidem successu atque eventu, utrimque disputatum est. Mox deliberavere episcopi, utrum a Consilio Publico legibus ferendis abrogationem earum legum exposcerent quae Ecclesiae iuribus adversarentur, an potius, quemadmodum antea, patienter, seu *passive*, ut aiunt, resisterent: non una enim de causa, eiusmodi rogationem prae-

ferendo, acturi nequiquam sibi videbantur. Obtulerunt tamen supplicem libellum, a catholicis viris in iure peritissimis sapienter elucubratum et a se diligenter perpensum: cui quidem episcopali petitioni, curâ sodalium e Foedere libertati religiosae vindicandae, de quo paulo post dicemus, plurimorum ex utroque sexu civium assensus scripto datus accessit. Quid vero futurum esset, episcopi recte prospexerant; nam Conventus nationis libellum sibi propositum, cunctis suffragiis, uno tantum excepto, idcirco reiecit quia episcopi personâ iuridicâ, ut aiunt, destituti essent, ad Romanum Pontificem confugissent et leges nationis agnoscere noluissent. Iam quid fuit sacris Pastoribus reliquum, nisi ut decernerent, nihil in sua, nihil in populi agendi ratione ante immutatum iri quam iniquae leges delerentur? Graviora quidem Foederatarum Civitatum rectores, sua abutentes potestate et mirabili civium patientia, Mexicano clero populoque minitentur; verum quo pacto superes ac devincas homines quasvis acerbitates ferre paratos modo ne talis compositio fiat, unde catholicae libertatis causa detrimenti aliquid accipiat?

Praeclaram, ceteroqui, Antistitum constantiam sacerdotes, molestas per conflictionis vices, mirifice imitati sunt atque in se rettulere: quorum egregia virtutum exempla, unde maxima Nobis solacii vis obtigit, coram universo catholico orbe et proponimus et dilaudamus « quia digni sunt ».[1] Quo in genere cum cogitamus – etsi omnes in Mexico artes adhibitae sunt, atque huc conatus quoque vexationesque adversariorum pertinuere potissimum, ut clerus ac populus ab sacra hierarchia et ab hac Apostolica Sede deficeret – tamen ex omnibus sacerdotibus, qui ad quattuor milia illic numerantur, dumtaxat unum vel alterum ab officio misere descivisse, nihil non videmur de Mexicano clero sperare Nos posse. Qui quidem sacrorum administri arctissime inter se cohaerere et Praesulum suorum iussis reverenter libenterque obtemperare, quamvis id fieri sine gravi iactura plerumque non possit; iidem de sacro ministerio vivere et, cum inopes sint nec habeat, unde ipsos sustentet, Ecclesia, paupertatem egestatem-

[1] *Apoc.*, III, 4.

que suam fortiter perferre; privatim litare; spiritualibus christifidelium necessitatibus pro viribus consulere et pietatis alere atque excitare in omnibus circum se ignem; exemplo praeterea, consiliis hortationibusque, popularium suorum cum habitum mentis altius evehere, tum animos confirmare ad patienter perseverandum. Ecquis igitur miretur, in sacerdotes inimicorum iram ac rabiem primo ac praecipue conversam? Illi vero, si quando oportuit, et carcerem et ipsam mortem, sereno vultu strenuisque animis, oppetere non dubitarunt. — Quod autem diebus proxime superioribus nuntiatum est, id profecto et ab iniquis ipsis, quas memoravimus, legibus abhorret et maxima cum impietate coniungitur; in sacerdotes enim, cum domi suae vel alienae perlitant, fit ex improviso impetus, Eucharistia sanctissima turpiter violatur, iidemque sacrorum administri ad carcerem deducuntur.

Nec unquam de animosis e Mexico fidelibus satis praedicabimus, qui probe intellexerunt, quantopere sua intersit, ut catholica ea natio in rebus sanctissimis ac gravissimis — quales sunt Dei cultus, Ecclesiae libertas aeternaeque animarum salutis procuratio — a paucorum arbitrio atque audacia non pendeat, sed iustis legibus, cum naturali et divino cumque ecclesiastico iure congruentibus, tandem, Dei benignitate, regatur.

Praeconium vero omnino singulare sodalitatibus catholicis tribuimus, quae in praesenti discrimine quasi praesidiariae legiones clero adsunt. Etenim earum socii, quantum in se est, non modo alendis sacerdotibus ac sustentandis consulunt, sed etiam in aedes sacras advigilant, pueros ad christianam doctrinam instituunt, et, veluti excubiae, cavent, sacerdotes monendo, ne quis eorum praesidio destituatur. Haec quidem in universum: verumtamen de praecipuis eiusmodi sodalitatibus aliquid attingere volumus, ut singulae sciant, se a Iesu Christi Vicario probari laudarique vehementer. Atque ut rem ingrediamur, Societas Equitum Columbi, quae, ad totam rempublicam pertinens, ex actuosis operosisque viris feliciter constat, qui usu rerum, aperta fidei professione studioque Ecclesiae adiuvandae valde commen-

dantur, incepta praesertim duo provehit, praesens in tempus opportuna quam maxime: dicimus sodalitatem patrumfamilias e tota natione, quorum est cum filios suos catholice educere, tum ius repetere christianis parentibus proprium subolis libere instituendae et, siquidem ea publicas scholas celebret, doctrinâ sacrâ recte ac plene imbuendae; dicimus Foedus religiosae libertati vindicandae, tum denique conditum, cum ingentem malorum molem rei catholicae illic impendere luce clarius apparuit. Eiusmodi autem Foedus, in omnem nationem cum sit propagatum, in hoc socii concorditer assidueque elaborant, ut e catholicis omnibus unam veluti aciem ordinando instruendoque solidissimam, adversariis opponant. Haud secus ac Columbi Equites, praeclare de Ecclesia patriaque sua meritae sunt et merentur sodalitates aliae duae, quibus, pro instituto suo, actionis catholicae socialis, ut aiunt, cura est peculiaris: scilicet Societas Catholica Iuventutis Mexicanae et Unio seu Consociatio Catholica Matronarum Mexicanarum. Utraque enim sodalitas, praeter ea quae sunt uniuscuiusque propria, coepta Foederis libertati religiosae vindicandae, quod memoravimus, efficit atque efficienda ubivis curat. In quo singula persequi non attinet: unum ad vos afferre placet, Venerabiles Fratres, omnes socios sociasve earum sodalitatum adeo vacare metu, ut non tam refugiant quam quaerant pericula, tum vero gaudeant, cum aliquid acerbitatum ab hostibus patiuntur. O spectaculum pulcherrimum, mundo datum et angelis et hominibus: o rem aeternitatis praeconio celebrandam. Etenim, quemadmodum iam supra tetigimus, satis multi, seu Equites Columbi seu Foederis moderatores seu matronae seu iuvenes in vincula coniici, per vias cum militum caterva educi, in immundas custodias includi, duriter haberi, poenis mulctisque affici. Immo etiam, Venerabiles Fratres, ex iis adulescentibus iuvenibusque nonnulli — lacrimas continere vix possumus — coronam precatoriam manu gestantes succlamantesque Christo Regi, mortem libenter occubuere; virginibus nostris, in custodiam traditis, indignissimae illatae sunt iniuriae, idque de industria pervulgatum ad ceteras ab officio deterrendas.

Quando, Venerabiles Fratres, benignissimus Deus sit hisce aerumnis modum ac finem impositurus, coniicere et vel cogitatione providere nemo potest: hoc unum scimus, tandem aliquando fore ut Mexicana Ecclesia ab hac invidiarum procella conquiescat, quia, ut divina docent oracula, « non est sapientia, non est prudentia, non est consilium contra Dominum », [1] et adversus immaculatam Christi Sponsam « portae inferi non praevalebunt ». [2]

Nata profecto ad immortalitatem Ecclesia, ab die Pentecostes, quo die, Paracliti luminibus donisque locupletata, e Caenaculi recessu primum in lucem celebritatemque hominum egressa est, quid fecit aliud, viginti horum saeculorum spatio universasque inter gentes, nisi, ad Conditoris sui exemplum, « pertransiit benefaciendo »? [3] Quae quidem omne genus beneficia amorem omnium Ecclesiae conciliare debuerunt; at contra factum est, quemadmodum, ceteroqui, divinus ipse Magister clarissime praenuntiaverat. [4] Petriana igitur navicula aliquando, secundis ventis, cursum mirifice glorioseque tenuit, aliquando fluctibus obrui ac paene demergi visa est: verum, nonne a divino illo nauta gubernatur, qui, opportuno tempore, ventorum fluctuumque iras sedabit? Vexationes autem, quibus catholicum nomen cruciatur, Christus, qui omnia unus potest, Ecclesiae utilitatibus servire iubet: « Hoc enim — Hilario teste — Ecclesiae proprium est, ut tunc vincat, cum laeditur, tunc intelligatur cum arguitur, tunc obtineat cum deseritur ». [5]

Quodsi ii omnes, quotquot, qua late Mexicana respublica patet, in fratres civesque suos saeviunt, nullo de crimine, nisi de servatis Dei legibus, reos, patriae suae res gestas, mente a praeiudicatis opinionibus vacua, attente recolerent et considerarent, facere quidem non possent, quin agnoscerent ac faterentur, quic-

[1] *Prov.*, XXI, 30.
[2] MATTH., XVI, 18.
[3] *Act.*, X, 38.
[4] MATTH., X, 17-25.
[5] S. HILAR. PICTAV., *De Trinitate*, l. VII, 4 (*Patrol. Lat.*, X, 202).

quid in patria ipsa sua est civilis cultus atque humanitatis, quicquid boni, quicquid pulchri, ab Ecclesia esse sine ulla dubitatione profectum. Nemo enim ignorat, ordinata primum ibidem christianorum consortione, sacerdotes et religiosos praesertim viros, qui in praesenti tam ingrate tamque acerbe habentur atque exagitantur, etsi magnis praepediti difficultatibus, quas hinc coloni nimia auri cupiditate abrepti, illinc feri adhuc indigenae struerent ac facesserent, summo tamen labore effecisse, ut cum divini cultus splendor catholicaeque fidei beneficia, tum caritatis opera atque instituta, tum denique ludi et scholae incolis ad litteras, ad sacras profanasque disciplinas, ad liberales operosasque artes excolendis, in tanta illa terrarum amplitudine abundarent.

Restat, Venerabiles Fratres, ut Dominam Nostram Mariam Guadalupensem, caelestem Mexicanae nationis Patronam, imploremus ac rogemus, velit, oblitteratis iniuriis sibi quoque inustis, populo suo pacis concordiaeque munera impetrando restituere: sin autem, arcano Dei consilio, optatissimus ille dies longius adhuc absit, Mexicanorum fidelium animos et solaciis omnibus compleat et ad propugnandum pro sua profitendae religionis libertate confirmet.

Divinarum interea gratiarum auspicem et paternae benevolentiae Nostrae testem, vobis, Venerabiles Fratres, iis potissimum qui Mexicanas dioeceses moderantur, et universo clero populoque vestro apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XVIII mensis novembris anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

PIUS PP. XI

MOTU PROPRIO

DE MUSEO MISSIONALI ETHNOLOGICO CONSTITUENDO

PIUS PP. XI

Quoniam tam praeclara fidei atque apostolici studii documenta, ad Vaticanas aedes superiore anno in omnium conspectu exposita, non modo hominibus quam plurimis admirationem moverunt, sed etiam Sacrarum Missionum alumnis discendarum rerum copiam fructuose suppeditarunt, idcirco opportunum duximus eadem diligentissime asservari, ne exacto Missionalis, ut aiunt, Expositionis tempore, distraherentur ac dissiparentur. Quapropter in Nostris ad Lateranum Aedibus maximam eorum documentorum partem matura deliberatione colligi iussimus, ita quidem, ut duobus quae iam exstant rerum christianarum profanarumque museis tertium accedat, Museum nempe Missionale Ethnologicum, ubi et res maioris ponderis, quae iam in Vaticana Expositione propositae ad spectandum sunt, ordinatae permaneant, et aliae id genus collocentur, quibus, ut vehementer cupimus, data opportunitate, Museum ipsum in posterum ornandum instruendumque curabimus. Quo autem dignior Museo novensili in Lateranensibus Aedibus appararetur sedes, constituimus ut quod inibi erat paroeciarum Urbis tabularium, in illam Porticum Basilicae Vaticanae continentem, quae a Carolo Magno nuncupatur, transferretur atque in eadem, ad recentiorem tabulariorum ordinandorum rationem aptioremque rerum tuitionem apprime accommodata, disponeretur. Itaque restauratis ornatisque Lateranensis tabularii locis, Motu proprio decernimus, ut eadem loca in posterum Missionali Museo Ethnologico assignentur huiusque sedes propria fiant. Quod vero ad trium Museorum conservationem spectat, ob locorum longinquitatem peculiaresque, quae inde oriuntur, necessitates, visum est Nobis opportunum, ut, quamvis Musea ipsa auctoritati et administrationi, quibus regun-

tur Pontificia Musea, subiciantur, tamen curae demandentur cuiusdam proprii virorum Consilii, e quo erunt:

I. Antistes a secretis *pro tempore* Sacrae Congregationis Propagandae Fidei, qui eidem Consilio praesidebit;

II. Moderator *pro tempore* Pontificiorum Museorum et Pinacothecarum;

III. Vir qui ad scientiarum normam Museum Missionale Ethnologicum moderatur;

IV. Administrator Museorum Lateranensium, qui secretarii munere fungetur, cuiusque erit ea omnia, quae a Consilio statuta et a Pontifice Summo approbata fuerint, ad effectum deducere;

V. Quando autem ad suffragia ferenda erit deveniendum, si paria suffragia fuerint, ea pars praevaleat, e qua Praeses erit.

Hisce statutis rebus, equidem ex toto animo ominamur ut, quemadmodum, Anni Sancti decursu, Missionalium rerum Exhibitio eo spectavit ut in conspectu omnium clarissima apostolatus civilisque cultus opera proponeret, ita per Museum Missionale Ethnologicum, quod nobilissimum huiusmodi consilium perpetuo persequetur, labores eorum omnium illustrentur qui, ad expeditiones sacras tam alacri studio incumbentes, Dei gloriam eiusdemque regnum in terris amplificare contendunt.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XII mensis novembris, anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

PIUS PP. XI

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TITULUS ET PRIVILEGIA BASILICAE MINORIS CONFERUNTUR ECCLESIAE PAROECIALI SS. PETRI ET PAULI IN CIVITATE WORMATIA DIOECESIS MOGUNTINAE.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Praepositus parochus ad Sanctorum Petri ac Pauli in civitate Wormatia dioecesis Moguntinae, una cum curionibus aliarum eiusdem civitatis paroeciarum S. Martini, Sanctae Mariae Virginis, et Sanctae Mariae Coronae Caeli, supplices Nobis preces adhibuit, ut, ob memoriam veteris ecclesiae cathedralis SS. Petri ac Pauli, quae, saeculo duodevicesimo, magnae rerum perturbationis Gallicae caussa, suppressa, nunc dioecesi Moguntinae unita est, concedere velimus eidem paroeciali ecclesiae SS. Petri ac Pauli titulum et privilegia, quae Basilicis huius Almae Urbis Nostrae minoribus de iure competunt. Edocemur quidem a memoratis in hunc annum MDCCCCXXV incidere nonum saecularem annum a morte piissimi viri Burchardi Wormatiensium Episcopi, qui tum ecclesiae SS. Apostolorum Petri ac Pauli, tum eiusdem quoque ex magna parte civitatis Wormatiae aedificator exstitit. Summopere decet propterea aliquibus sollemnibus caeremoniis centenarium hunc recursum celebrare urbe in illa, quae, cum fuerit per plura saecula sedes episcopalis, cuius tanta in ecclesiastica historia exstant vestigia, doctis sanctisque praesulibus ornata est, quos inter non immerito idem episcopus Burchardus accenseri debet. Nil mirum itaque si eorundem, quos memoravimus, vota etiam Moguntinus Episcopus non modo Nobis commendet, sed, grati animi caussa erga decessores in sede olim cathedrali Wormatiae, amplissimum quoque suum addat suffragium. His omnibus igitur perpensis, attenta etiam eiusdem Sanctorum Petri ac Pauli Apostolorum ecclesiae antiquitate, amplitudine et haud parum laudata pulchritudine, huiusmodi supplicationibus adnuendum benigne existimavimus; atque id, quod a Nobis petitur, eo libentius concedere decrevimus, quod illa in ecclesia, iam Apostolicis privilegiis atque indulgentiis ditata, relliquiae Sanctorum insignes adserventur, divinique cultus cum decore ac debita sollemnitate actiones peragantur. Quapropter, auditis venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Sacrorum Rituum Congregationi praepositis, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum tenore,

singulari supradicti anni saecularis noni ab obitu Burchardi Episcopi occasione, Wormatiae curiones, clerum, civesque perspicuae voluntatis Nostrae significatione prosequi volentes, Sanctorum Petri ac Pauli Apostolorum ecclesiam, olim cathedralem Wormatiae, in dioecesi Moguntina, titulo ac dignitate Basilicae minoris perpetuum in modum augemus, illique omnia et singula conferimus iura, privilegia, praerogativas, honores, indulta, quae minoribus Almae huius Urbis Basilicis de iure competunt.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illique ecclesiae SS. Petri ac Pauli Apostolorum in civitate Wormatia plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quoquam, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVI mensis februarii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

REGIO EPIRI GRAECI AB ARCHIDIOECESI DYRRACHIENSI SEPARATUR ET ARCHIDIOECESI CORCYRENSI, ZACYNTHEN. ET CEPHALONIEN. ADIUNGITUR.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Quae rei sacrae procurationi melius gerendae faciant, ea ut sollicito studio exsequamur Nos admonet supremi apostolatus officium, quo in terris fungimur. Iamvero cum territorium archidioecesis Dyrrachiensis regionem Epiri adhuc complectatur, quae regio, sub civili Graecorum ditione posita, haud facile ab Ordinario Dyrrachiensi potest gubernari, peropportunum visum est Nobis eandem regionem a dicta archidioecesi segregare et alicui dioecesi in Graecia exsistenti regendam committere. Conlatis itaque consiliis cum VV. FF. NN. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis diligenter perpensis, regionem hanc Epiri Graeci ab archidioecesi Dyrrachiensi seiunctam, archidioecesi Corcyrensi, Zacynthensi et Cephaloniensi adnectendam esse existimavimus. Quae cum ita sint, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, Epiri

Graeci regionem ab archidioecesi Dyrrachiensi dismembramus sive separamus, eandemque, ita separatam, archidioecesi Corcyrensi, Zacynthensi et Cephaloniensi, eadem Nostra auctoritate similiter per praesentes addimus atque adnectimus.

Haec statuimus, edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum ac definiendum esse, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die X mensis martii, anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

URBS « MONASTIR » CUM CONTINENTI REGIONE A VICARIATU APOSTOLICO CONSTANTINOPOLITANO SEPARATUR ET DIOECESI SCOPIENSI ADIUNGITUR.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Admonet supremi munus Apostolatus, quo divinitus in terris fungimur, ut, omnibus disiectis impedimentis, ad rei sacrae procurationem viam magis aptam facilemque sternamus. Iamvero cum regio circa urbem *Monastir* vulgo appellatam, intra limites civiles Regni Iugoslavorum posita, adhuc ad vicariatum apostolicum Constantinopolitanum pertineat, atque a sede ipsius Vicarii Apostolici longius distet, quam ut apte queat ab eodem Ordinario gubernari, opportunum visum est Nobis aliquid prudenter decernere huic incommodo removendo. Collatis itaque consiliis cum VV. FF. NN. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis attento ac sedulo studio perpensis, dictam regionem apud urbem *Monastir* a vicariatu apostolico Constantinopolitano segregandam, atque dioecesi finitimae Scopiensi adnectendam esse existimavimus. Quae cum ita sint, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, regionem apud *Monastir* urbem intra limites civiles Regni Iugoslavorum positam, a vicariatu apostolico Constantinopolitano dismembra-

mus sive separamus, eandemque sic separatam dioecesi Scopiensi, eadem Nostra auctoritate apostolica, similiterque per praesentes adiungimus sive adnectimus.

Haec statuimus, edicimus, decernentes praesentes Literas firmas, validas, atque efficaces iugiter exstare, ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri, atque obtinere; illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari, sicque rite iudicandum atque definiendum esse, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVI mensis martii, anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

MACEDONIA GRAECA ET THRACIA GRAECA A VICARIATU APOSTOLICO CONSTANTINOPOLITANO SEGREGATAE, IUNCTA THESSALICA REGIONE CUM INSULIS ADIACENTIBUS, QUAE DE DITIONE DELEGATI APOSTOLICI ERAT, IN VICARIATUM APOSTOLICUM THESSALONICENSEM ERIGUNTUR.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — In sublimi Principis Apostolorum Cathedra divinitus collocatis, Nobis antiquius nihil est, quam ut ea omnia sedulo studio praestemus, quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere ac feliciter videantur eventura. Iamvero cum Macedonia et Thracia regiones adhuc sint sub Vicarii Apostolici Constantinopolitani regimine positae, et ab ipsius Vicarii Apostolici sede distent longius, quam ut in illis terris commorantibus catholicis idem Vicarius sollicite adesse queat, peropportunum Nobis visum est dictas regiones a vicariatu Constantinopolitano segregare, atque in novam Missionem sui iuris ad normam sacrorum canonum erigere. Collatis itaque consiliis cum VV. FF. NN. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis mature perpensis, haec quae infrascripta sunt, decernenda existimavimus. Nimirum motu proprio atque ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, Macedoniam Graecam, et Thraciam Graecam a vicariatu apostolico Constantinopolitano seiungimus,

atque, iisdem addita Thessalica regione, quae adhuc a Delegato Apostolico Graeciae administratur, ad normam Apostolicarum Litterarum *Pastoralis Officii* sub anulo Piscatoris obsignatarum a rec. me. Gregorio PP, XVI, Nostro Praedecessore, nec non additis insulis Thaso, Lemno, Samothracia et *Bozdaba* in mari Aegaeo, intra limites civiles ditionis Graecorum positis, in vicariatum apostolicum sui iuris erigimus; ipsumque novum vicariatum ita erectum atque efformatum vicariatum apostolicum *Thessalonicensem* denominamus.

Haec statuimus, edicimus, decernentes praesentes Literas, firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVIII mensis martii, anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status.*

V

REGIO PELOPONNESUS CUM INSULA CYTHERA A DELEGATIONE APOSTOLICA GRAECIAE SEPARATUR ET ARCHIDIOECESI ATHENIENSI DEFINITIVE AGGREGATUR.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene prospere ac feliciter eveniant, ea ut mature praestemus, Nos admonet supremi Apostolatus officium, quo in terris fungimur. Iamvero cum regio Graeciae, quae Peloponnesus audit, nec non insula Cythera ad normam Apostolicarum Litterarum *Pastoralis officii* sub Piscatoris anulo obsignatarum, a fel. rec. Gregorio PP. XVI, Nostro Praedecessore, adhuc a Delegato Apostolico Graeciae administrentur, nec ullius dioeceseos in Graecia exsistentis sint partes, opportunum duximus regiones easdem, firmiore ratione, ad normam Codicis canonici iuris stabilire. Collatis itaque consiliis cum VV. FF. NN. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis attento ac sedulo studio perpensis, in eam sententiam devenimus, ut enunciatae regiones archidioecesi Atheniensi definitiva ratione tribuantur. Quae cum ita sint, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris

deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, Peloponnesum et Cytheram insulam, ad normam canonici iuris Codicis archidioecesi Atheniensi definitive aggregamus.

Haec statuimus, edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVIII mensis martii, anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status.*

VI

DISTRACTO TERRITORIO E VICARIATU APOSTOLICO DE TAYNANFU, ERIGITUR VICARIATUS APOSTOLICUS DE FENYANG IN SINIS, AC CURIS CLERI INDIGENAE CONCREDITUR.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — In omnes vel longo terrarum marisque tractu seiunctas christiani orbis regiones ex hac Divi Petri Apostolorum Principis Cathedra, quam divinitus obtinemus, sublimi tamquam e specula oculos mentis Nostrae convertimus, et quae rei sacrae procurationi ibidem melius gerendae expedire videantur, auctoritate Nostra apostolica decernere maturamus. Iamvero cum venerabilis frater Agapitus Fiorentini, Episcopus titularis Rusaditanus et Vicarius Apostolicus de Taynanfu, enixis Nos precibus flagitaverit ut, ad incrementum religionis et maius animarum bonum, per dismembrationem nimis ampli sui vicariatus de Taynanfu novus apostolicus vicariatus erigeretur, qui clero committeretur indigenae: Nos, collatis consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, attenta commendatione venerabilis fratris Celsi Costantini, Archiepiscopi titulo Theodosiensis, Delegati Apostolici in Sinis, omnibusque rei momentis attente perpensis, praelaudati Praesulis votis annuendum, atque haec, quae sequuntur, decernenda esse existimavimus. Nimirum motu proprio, atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, territo-

rium quod civiles subpraefecturas de *Fenyang*, *Siaoyi*, *Kihsien*, *Pingyao*, *Wenhsue*, *Kiaocheng*, *Tsinglo*, *Kolan*, *Hinghsien*, *Lanhsien*, *Fangshan*, *Linhsien*, *Lishih*, *Chungyang*, et *Shihlo* complectitur, a vicariatu apostolico de Taynanfu seiungimus: idemque territorium sic per Nos seiunctum, sive dismembratum, erigimus in novum apostolicum vicariatum, cui nomen facimus de Fenyang, eundemque indigenae cleri curis tradimus.

Haec mandamus, edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XII mensis maii anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status.*

VII

EX DISMEMBRATIONE VICARIATUS APOSTOLICI DE TAYNANFU ERIGITUR IN SINIS PRAEFECTURA APOSTOLICA DE SHOHCHOW.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Cum Nobis divinitus sit universi christiani gregis cura commissa, Nostri muneris partes esse ducimus, etiam erga sacros Pastores mentis Nostrae oculos convertere, eaque decernere, quae opportuna magis videantur, ut iidem concreditas oves ad secura salutis pascua adducere valeant. Iamvero cum vicariatus apostolicus de Taynanfu, amplitudine territorii et catholicorum numero conspicuus, regionem amplectatur de *Shohchow*, quae, fidelium numero in dies percrebescente, peculiarem curam, quoad spirituales populi necessitates, requirere videtur; atque Vicarius Apostolicus hodiernus enixis precibus flagitaverit, ut ipsa regio de Shohchow e vicariatu de Taynanfu detracta, in peculiarem apostolicam praefecturam erigeretur: Nos, collatis consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, praehabito favorabili voto venerabilis fratris Celsi Costantini, Archiepiscopi titulo Theodosiensis et Delegati Apostolici in Sinis, omnibusque rei momentis sedulo studio perpensis, enunciati Vicarii Apostolici votis benigne concedendum existimavimus. Quae cum ita sint,

motu proprio, atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, territorium quod complectitur civiles sub-praefecturas de *Shohchow*, *Tsoyun*, *Fansze*, *Hwayen*, *Shanyin*, *Jinchow*, *Taichow*, *Sopingfu*, *Pinglu*, *Shenchih*, *Ningwu*, *Pienkwan*, *Wuchai*, *Hoku* et *Paotehchow*, a vicariatu apostolico de Taynanfu separamus sive dismembramus, idemque territorium, ita seiunctum sive dismembratum, in praefecturam apostolicam erigimus, ipsamque sic noviter erectam praefecturam, cui nomen facimus de *Shohchow*, Patrum Ordinis Minorum Bavaricae Provinciae curis committimus.

Haec mandamus, edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XII mensis maii anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status.*

VIII

E VICARIATU APOSTOLICO AEGYPTI SEPARATA REGIO CANALIS DE SUEZ IN APOSTOLICUM VICARIATUM ERIGITUR.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Quae in exploratam cedant fidelium utilitatem, quae rei sacrae procurationi melius gerendae expediant, ea ut sedulo studio praestemus Nos admonet supremi apostolatus officium, quo in terris divinitus fungimur. Iamvero cum, effosso Suesii freto, novaque via commerciis aperta, ea plaga vicariatus apostolici Aegypti, quae vertit ad Orientem, maximum incrementum feliciter nacta sit, opportunum visum est ad uberiores salutis fructus inibi colligendos memoratum territorium ab eodem vicariatu distrahere, et in separatam Missionem condere. Nos igitur, collatis consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei adiunctis attente perpensis, haec quae infrascripta sunt, decernenda existimavimus. Nimirum motu proprio atque ex certa scientia et matura

deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi, a vicariatu apostolico Aegypti regionem Canalis Suesii separamus sive dismembramus, eandemque regionem sic separatam sive dismembratam in novum apostolicum vicariatum erigimus sive constituimus, cui nomen facimus *Canalis Suesii* quemque curis committimus Fratrum Ordinis Minorum provinciae Gallicae. Novus autem sic per Nos erectus Canalis Suesii apostolicus vicariatus sequentibus confiniis limitetur, nempe: a quadam linea, quae initium habens ab ore de *El Bet' el Gemil* recte decurrat ad lineam ferream *Zanahig-Ismailia*, prosequatur in desertum Arabicum, et terminetur a *Ber Arezjida* 32° gradu longitudinis et 29° gradu latitudinis septentrionalis; dein paulatim ad Orientem inclinans terminetur 33° gradu longitudinis et 27° latitudinis; postea ipsum 27^{m} meridianum sequatur usque ad gradum 24^{m} et 15′ longitudinis in Mari Rubro. Inde ipsa linea ad septentrionem iterum adscendat, fretum de *Tirau* sinumque de *Akaba* dividat; civitatem eiusdem nominis, etsi ad Arabiam pertineat, comprehendat, limitesque Aegyptios Palestinenses sequens terminetur ad *El Arich* in mari Mediterraneo.

Haec mandamus, edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere: suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XII mensis iulii anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IX

REGIO DE UHA A VICARIATU APOSTOLICO URUNDENSI SEPARATA, TRIBUS VICARIATIBUS FINITIMIS, NEMPE DE NYANZA, DE TABORA, DE TANGANIKA, IMMUTATIS IDCIRCO CONFINIIS, PARTIM ADNECTITUR.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Supremi Apostolatus officium Nobis divinitus commissum postulat ut quae rei sacrae procurationi melius gerendae faciant, nulla interposita mora praestemus. Iamvero cum dilectus

filius P. Voillard, Moderator generalis Societatis Missionariorum Africae, nuperrime Nos flagitaverit ut regio, cui nomen *Uha* ad vicariatum apostolicum Urundensem pertinens, ab ipso vicariatu distraheretur, et tribus finitimis Missionibus partim adnecteretur: Nos, collatis consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, quo Fidei christianae progressui praedicto in territorio aptius provideretur, supralaudati Superioris generalis precibus ultro libenterque concedendum existimavimus. Quam ob rem motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore, regionem cui nomen *Uha*, ad vicariatum apostolicum Urundensem nunc pertinentem, ab ipso vicariatu separamus sive dismembramus, eiusdemque ita separatae sive dismembratae regionis partem septentrionalem vicariatui Nyanzensi partem centralem vicariatui de Tabora, partem denique meridionalem vicariatui de Tanganika cedimus; ita ut praedictorum vicariatum confinia prouti sequitur, mutentur: 1) Vicariatus Nyanzensis ad occidentem terminetur finibus Anglo-Belgicis, ad meridiem vero cursu amnis in *Mweruzi* influentis. 2) Limes vicariatus Taborensis ad occidentem terminetur flumine *Malagarazi* et ad septentrionem finibus Anglo-Belgicis a puncto ubi attingit flumen *Malagarazi* usque ad amnem in *Mweruzi* influentem. 3) Limes vicariatus Tanganikensis ad septentrionem et occidentem terminetur flumine *Malagarazi*. 4) Limes vicariatus Urundensis, regione *Uha* sic ab eo separata, terminetur ad orientem ipsis confiniis regni de Urundi videlicet limitibus territoriorum Anglorum et Belgarum.

Haec mandamus, edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XII mensis iulii anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

9 novembris 1926. Titulari episcopali Ecclesiae Agathopolitanae praefecit R. P. D. Iosephum Romualdum Léonard, hactenus Episcopum Sancti Germani.

12 novembris. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Bostrensi, R. P. D. Petrum Iosephum Hurth, hactenus Episcopum Novae Segoviae.

— Cathedrali ecclesiae Balneoregiensi, cum ecclesia cathedrali Aquaependensi *ad personam* unitae, R. P. D. Tranquillum Guarneri, Episcopum Aquaependensem, qui posthac Episcopus Aquaependensis et Balneoregiensis appellabitur.

— Titulari episcopali Ecclesiae Larandensi, R. P. D. Claudium Volio, hactenus Episcopum Sanctae Rosae de Copàn.

— Titulari episcopali Ecclesiae Podaliensi, R. P. D. Raymundum Harrison, Ord. Bmae Virginis de Mercede, quem deputavit Praelatum *nullius* de Bono Iesu de Piahuy.

16 novembris. — Titulari episcopali ecclesiae Zeugmatensi, R. P. Petrum Silvanum Valentin, Societatis Parisiensis Missionum ad exteras gentes, electum Coadiutorem cum iure futurae successionis, R. P. D. Petri Philippi Giraudeau, Vicarii Apostolici de Tatsienlu.

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

CIRCA AUCTORITATEM ORDINARII PERMITTENDI TRANSITUM MONIALIUM AB UNO AD ALIUD MONASTERIUM EIUSDEM ORDINIS.

Sacrae Congregationi Religiosorum Sodalium negotiis praepositae sequentia dubia, pro opportuna solutione, subiecta fuere:

I. Utrum moniales monasteriorum, in quibus vota dumtaxat simplicia emittuntur iuxta can. 488, 7° Codicis iuris canonici et decretum Sacrae

Congregationis de Religiosis sub die 23 iunii 1923,[1] e proprio ad aliud huiusmodi monasterium sui iuris et eiusdem Ordinis transire queant sola Ordinarii vel Ordinariorum auctoritate.

II. Utrum eaedem moniales ab Ordinario vel Ordinariis e proprio ad aliud monasterium, uti supra, de ipsarum et utriusque Communitatis consensu, transferri queant saltem ad tempus, ita ut in novo monasterio, dum ibidem commorantur, iuribus gaudere et officiis fungi valeant ut moniales de familia.

Porro Sacra Congregatio, in Congressu diei 26 iunii 1926, re mature perpensa, respondendum censuit prout respondet:

Ad I. *Negative* et servetur can. 632 Codicis iuris canonici.

Ad II. *Negative* sine praevia Apostolicae Sedis licentia.

Facta autem de praemissis relatione Ssmo Dño Nostro Pio, Div. Prov. Papae XI, in audientia habita ab Emo Card. Praefecto huius Sacrae Congregationis, die 9 nov. 1926, Sanctitas Sua resolutionem eiusdem Sacrae Congregationis approbavit et confirmavit ac publici iuris fieri mandavit.

Datum Romae ex Secretaria Sacrae Congregationis de Religiosis, die, mense et anno ut supra.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Vincentius La Puma, *Secretarius.*

[1] *Acta Apostolicae Sedis,* XI (1919), p. 240.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

COLLEGIUM PRO MISSIONIBUS EXTERIS ORD. FF. MM. CAPUCCINORUM, PANORMI EXSTANS, SACRAE CONGREGATIONI DE PROPAGANDA FIDE IMMEDIATE SUBIICITUR, APPROBATIS CONSTITUTIONIBUS.

DECRETUM

Huic Sacrae Congregationi de Propaganda Fide petitio quaedam die 10 aprilis nuper elapsi a R. P. Bernardino a Favara O. F. M. Capuccinorum proposita fuit ut Collegium a S. Francisco Ordinis Minorum Capuccinorum pro missionibus exteris in urbe Panormo exsistens huic eidem Congregationi proxime subiicieretur, ad normam ss. canonum. Cui petitioni cum accessisset approbatio Emi Viri Card. Archiepiscopi Panormitani necnon Sacrae Congregationis Negotiis Religiosorum praepositae, haec Sacra Congregatio preces R. P. Bernardini a Favara excipiendas esse decrevit.

Quapropter haec eadem Sacra Congregatio supra nominatum Collegium pro Missionibus praesenti decreto in suam proximam ditionem transfert, salvis iuribus Sacrae Congregationis Negotiis Religiosorum praepositae, statuitque ut Constitutionibus italica lingua concinnatis, quarum exemplar huic decreto adnectitur, omnino regatur, atque omnibus iuribus privilegiisque eiusmodi Collegiis iam concessis frui possit.

Datum Romae ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 29 maii 1926.

G. M. CARD. VAN ROSSUM, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† F. Marchetti Selvaggiani, Archiep. Seleucien., *Secretarius.*

II

IMMUTATUR NOMEN PRAEFECTURAE APOSTOLICAE DE COOK ET MANIHIKI

DECRETUM

Quum R. P. D. Bernardinus Castanié Praefectus Apostolicus de Cook et Manihiki enixe postulasset ut denominatio ecclesiastica suae apostolicae praefecturae denominationi civili conformis redderetur, proindeque ab archipelago insularum de *Cook* tantummodo nomen obtineret, Emi ac Rmi Patres huius Sacri Consilii Christiano Nomini Propagando in generalibus comitiis, die 26 labentis mensis habitis, proposito dubio, an in titulo praefecturae apostolicae antedictae supprimenda esset adiectio de Manihiki: *Affirmative* respondendum esse censuerunt. Quam quidem Emorum Patrum sententiam SSmo Dño Nostro Pio Div. Prov. Pp. XI ab infrascripto Secretario in audientia eiusdem diei relatam eadem Sanctitas Sua benigne adprobare ratamque habere dignata est, et praesens in re decretum confici iussit.

Datum Romae ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 27 iulii 1926.

G. C. CARD. VAN ROSSUM, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† F. Marchetti Selvaggiani, Archiep. Seleucien., *Secretarius.*

III

NOMINATIO

Decreto Sacrae Congregationis de Propaganda Fide die 16 octobris 1920, R. D. Andreas Boucher renuntiatus est Praeses Consilii Centralis Parisiensis Pontificii Operis a Propagatione Fidei.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

SENENSIS

CANONIZATIONIS BEATI IOACHIMI PICCOLOMINI LAICI PROFESSI ORDINIS SERVORUM B. M. VIRGINIS.

SUPER DUBIO

An ita constet de virtutibus B. Ioachimi Piccolomini, ut procedi possit ad discussionem miraculorum, in casu et ad effectum de quo agitur?

In illustri civitate Senensi e nobili familia Piccolomini, patre Rustichino, ortum duxit anno exeunte 1258, vel anno ineunte 1259, Ioachimus, qui a prima aetate litterarum studium cum pietate coniunxit. Puer singulari devotionis affectu ferebatur in Deiparam Virginem, in cuius honorem bis in hebdomada, nempe feria IV et sabbato pane et aqua ieiunabat. Verus Christi discipulus, humilis, obediens, pius et in pauperes largus, beneficus et liberalis, aestimationem et amorem civium sibi conciliabat. Decimum et quartum aetatis annum ingressus, ab Immaculata Virgine, quae ipsi in vita quatuor vicibus apparuisse fertur, mirifice praemonitus, statim cuncta quae possidebat derelinquere et Ordinem religiosum ingredi et amplecti cogitavit atque constituit.

Quamobrem postera die, sine mora insciisque parentibus, a summo Ordinis Servorum Mariae moderatore ac propagatore, S. Philippo Benitio, inter eius alumnos religiosos cooptari petiit atque obtinuit. A quo etiam lugubri habitu Virginis Perdolentis fuit indutus, et nomen Claramontis, quo vocabatur in saeculo, in nomen sanctissimi Parentis Deiparae Virginis, seu Ioachimi, fuit illi commutatum. In hac superna vocatione adeo firmus et constans exstitit, ut nec preces, nec lacrymae parentum a sancto proposito eum dimovere potuerint. Tyrocinio laudabiliter expleto et solemni emissa professione, ad maiora incrementa omnium virtutum semper contendit, et charismata meliora quotidie aemulabatur. Sacris Ordinibus initiari, humilitatis gratia, renuens, laicus frater in deliciis habebat laboriosa et vilia munia obire, stipem pro coenobio quaeritare, uti supernae Providentiae minister, cum benedictione Dei et utilitate fratrum. Hoc officio fungens, salutaribus sermonibus et monitis saepissime cives, amicos

et benefactores recreabat. Quasi angelica visa fuit facundia Fr. Ioachimi disserentis, coram populo et coetu etiam illustrium virorum, de divinis mysteriis, de Iesu Christo Redemptore et de Beatissima Virgine Maria; omnesque ad amorem et cultum Dei et Deiparae Virginis excitare et inflammare ipse satagebat. Illius erga proximum excellentissima charitas tunc maxime effulsit, cum videns et miserans hominem comitiali morbo conflictatum, a Deo ex corde petiit et impetravit ut, sanato aegroto, ipsius morbum in se transferret, quo Ioachimus usque ad mortem laboravit. Tandem, mortifero morbo correptus et extremis Ecclesiae Sacramentis munitus, in Conventu Senensi die 16 aprilis, feria VI in Parasceve, dum in continenti ecclesia Evangelii Passio canebatur, ad verba « et inclinato capite tradidit spiritum », et ipse piissimam animam exhalavit anno 1305, aetatis suae quadragesimo septimo. Eadem hora, quam praenuntiaverat, pretiosae mortis, mira lux in templo refulsit, eamque spectatores vehementer admirantes, putarunt et agnoverunt uti signum et testimonium caeleste felicis et gloriosi transitus Fr. Ioachimi e terreno exilio ad patriam beatam et aeternam. Fama sanctitatis, virtutum et miraculorum in genere una cum cultu ab immemorabili tempore praestito Dei famulo, praesertim in Hetruria, viam aperuit Inquisitionibus Ordinaria auctoritate super ea conficiendis, eisque absolutis et ad Sacram Rituum Congregationem transmissis, Summus Pontifex Paulus V, per litteras in forma Brevis, datas die 14 aprilis, anno 1609, cultum immemorabilem Venerabili Fratri Ioachimo praestito Apostolica auctoritate ratum habuit et confirmavit; simulque Officium proprium cum Missa de festo Beati Ioachimi Piccolomini, Confessoris, universo Ordini Servorum B. M. V. indulsit. Hisce postremis temporibus, maxime in votis erat omnium alumnorum praefati Ordinis eorumque fidelium, qui beneficia, gratias et prodigia Beato Ioachimo accepta retulerant, ut de eius Canonizationis Causa apud Sacram Rituum Congregationem quantocius ageretur. Revera Beati Ioachimi opem et patrocinium multi persenserunt, praesertim infantes et adulti a morbo comitiali liberati, inter quos speciali mentione dignus est adolescens, Senogalliae degens, Ioannes Mastai Ferretti, a praedicto morbo, per invocationem et reliquiam ipsius Beati, mire et integre sanatus. Iste postea sacerdotali, episcopali et cardinalitia dignitate insignitus, et tandem ad summum Pontificatum evectus, et Pius Nonus fel. rec. nuncupatus, memor beneficii in iuventute accepti, grato devotoque animo semper coluit Beatum Ioachimum, et singulari benevolentia et tutela ipsum Ordinem Servorum Mariae prosecutus est. Sed ut ad negotium, de quo agimus, redeamus, quum ante Beatificationem aequipollentem Beati Ioachimi non fuerit institutum formale iudicium de virtutibus in individuo seu in specie, quo gradus fieret

ad solemnem Canonizationem, opus est praemittere disceptationem in Congregatione Sacrorum Rituum, et, ex Indulto apostolico iam obtento, in coetu Ordinario absque interventu et voto Consultorum, super virtutibus examinandis et perpendendis, iuxta normam iuris et consuetudinis in hoc Sacro Ordine vigentem, prouti factum est in similibus Causis Canonizationis post Beatificationem aequipollentem, ex. gr. Beati Peregrini Latiosi Ordinis Servorum Mariae, et Beatae Ritae a Cassia Ordinis S. Augustini. Ad hunc finem instituti et probati sunt Processus Apostolici in ecclesiasticis curiis Senensi, Bononiensi et Ianuensi super virtutibus et miraculis in specie praedicti Beati Ioachimi, compulsato in eosdem Processu Ordinario una cum aliis documentis, ut in linea aequalis probationis omnia adhiberi possint. Tandem quum, attenta non reperitione scriptorum eiusdem Beati, Sacra Rituum Congregatio per decretum diei 23 iulii an. 1918 rescripserit nihil obstare quominus ad ulteriora procedatur; instante Revmo P. Lotharingo Maria Raffaelli, Ordinis Servorum Mariae Postulatore Generali, totius religiosae familiae, et civitatis atque archidioecesis Senensis aliarumque dioecesium fervida vota depromente, Emus ac Revmus Dominus Cardinalis Antonius Vico, Episcopus Portuen. et S. Rufinae, huius Causae Ponens seu Relator, in ordinario Sacrorum Rituum Congregationis coetu, subsignata die ad Vaticanas aedes coadunato, sequens dubium discutiendum proposuit: ***An ita constet de virtutibus B. Ioachimi Piccolomini, ut procedi possit ad discussionem miraculorum in casu et ad effectum de quo agitur?*** Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Fidei promotore generali, omnibus perpensis, rescribendum censuerunt: « Affirmative seu constare ». Die 8 iunii 1926.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XI per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationis Praefectum relatis, Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habuit et confirmavit, die 9, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

II

TOLETANA

CONFIRMATIONIS CULTUS AB IMMEMORABILI TEMPORE PRAESTITI SERVAE DEI BEATRICI DE SILVA FUNDATRICI MONIALIUM FRANCISCALIUM A SANCTISSIMA CONCEPTIONE BEATAE VEL SANCTAE NUNCUPATAE.

SUPER DUBIO

« *An sententia iudicis delegati ab E.mo Archiepiscopo Toletano super cultu ab immemorabili tempore praestito Servae Dei Beatrici de Silva, seu super casu excepto a decretis sa. me. Urbani Papae VIII, sit confirmanda in casu et ad effectum de quo agitur?* »

Beatrix de Silva, de cuius cultu immemoriali seu casu excepto a decretis Urbanianis agitur, generis nobilitate et virtutum splendore illustris, « Beata » quoque et « Sancta » nuncupata, volvente saeculo decimoquinto enituit. In Lusitania nata a. 1424, a parentibus Ruiz Gomez de Silva et Elisabetha Petri filia de Menezès, religione bonisque moribus optime instituta fuit. Soror erat Amedeo Minoritae Beato nominato et neptis Infantis Isabellae Lusitanae, Ioannis II regis Castillae uxoris, a qua ad regiam accersita inter adolescentulas aulicas mansit adscripta. Eleganti aspectu et formosiore virtute quum esset ornata et amabilis, a potentibus principibus in matrimonium optabatur, eisque aspirantibus et propter cupiditatem et invidiam decertantibus, puella veluti procax, levis et suspecta ab ipsa Regina immerito habetur. Exinde in loculo sive arca per triduum reclusa, cibo potuque mulctata, libertatem et famam amissam magno animo sustinet. In illis tamen angustiis, ope Beatae Mariae Virginis implorata, statim se recreatam sensit.

Expleta poena et libertate donata, auxiliante Deo et ipsa Deipara Virgine suffragante, statim mundo eiusque pompis et oblectamentis valedicens, votum facit se castitatem perpetuo servaturam. Tordesillis clam egreditur et Toletum petit, quo in itinere, uti fertur, fuit a sanctis Francisco et Antonio sibi apparentibus confortata et futura multarum virginum mater praenunciata. Toletum appulsa Dei Ancilla cum duabus pedissequis a monialibus cisterciensibus bene recepta et in earum familiaritatem et consuetudinem admissa, per quadraginta circiter annos in illo monasterio Toletano s. Dominici, licet saecularis habitu, sed religiosa spiritu vitam

duxit poenitentem, sanctam et exemplarem. – Interim quum devotissima esset Immaculatae B. Mariae Virginis Conceptioni, cuius singularis privilegii doctrinae et praedicationi catholicae firmiter inhaerebat, de novo Ordine religioso condendo sub illo glorioso titulo excogitare coepit, una cum modis sanctum propositum quasi caeleste ac Mariale mandatum exsequendi. Consilium vix patefactum Regina Elisabetha iunior et Catholica non solum probavit et laudavit, sed adiutricem operam suam promisit ac praestitit per regalem donationem sui Galianae palatii cum adnexa ecclesia sanctae Fidei. Ad hanc aedem, brevi tempore, formae monasticae congruenter aptatam, Dei Famula cum duodecim virginibus se contulit anno salutis 1484. Ita exordium sumpsit religiosus ordo Conceptionistarum, quem una cum regula ab ipsa Beatrice conscripta summus Pontifex Innocentius VIII, instante serenissima Elisabetha, laudavit et confirmavit per Bullam anno 1489. Haec Bulla in mare ob tempestatem demersa, ab Ancilla Dei, uti fertur, Angelo praenunciante, in scrinio reperta fuit, eamque Archiepiscopus Toletanus clero et populo comitante solemniter ad monasterium monialium detulit, omnium adstantium gratulatione et laetitia, praehabita apposita concione conclusa cum invitatione fidelium ad solemnem neophytarum virginum professionem, proxime futuram. – Anno post Ordinis approbationem, dum ad novae religionis habitum suscipiendum Famula Dei se praeparabat, a Deipara Virgine caelitus admonita de imminente sua morte et de sui Instituti post aliquas perturbationes pacifico incremento, accersito suo confessario minorita, Ecclesiae Sacramentis piissime receptis, sumpto habitu candido cum caeruleo ornatu prout ipsa Beatissima Virgo ei praemonstraverat, emissisque votis religiosis, ingravescente febri, obdormivit in Domino die 16 augusti an. 1490 aetatis suae sexagesimo sexto. In ipso transitus momento aurea et fulgida stella in eius fronte insedisse narratur: et sicut iam promiserat, Beatrix se spectandam obtulit P. Ioanni de Tolosa minoriticae provinciae Castellae Ministro qui monitum dulcissimae matris adimplens, et Toletum adiens, nomine Instituti fundatricis puellis et religiosis Conceptionistis, consolationem in animo, profectum in virtute et perseverantiam in religione summopere commendavit. Corpus Dei Famulae a Fratribus s. Francisci cum honore, solemnitate et concursu populi in illa domo et ecclesia S. Fidei sepultum fuit et paucos post dies sorores habitu et velo Ssmae Conceptionis indutae sunt simulque Conceptionistae appellatae, ipsumque monasterium cum ecclesia, vetere nomine relicto, titulo Ssmae Conceptionis decoratum est. Deinceps varias ob causas Beatricis exuviae in monasterium Sororum Matris Dei translatae sunt, ubi per duodecim annos remanserunt; donec, exorta quaestione adhuc vigente, inter Fratres Dominicanos et Fratres Franciscanos de iure eas

possidendi, et per sententiam Summi Pontificis resoluta in favorem Franciscalis Familiae et provinciae, eaedem exuviae die 27 octobris in pervigilio Ss. Apostolorum Simonis et Iudae, anno 1511 restitutae sunt monasterio et ecclesiae Ssmae Conceptionis. Causa Beatificationis et Canonizationis Ven. Dei Famulae Beatricis de Silva ante annum 1600 introducta, praecognita fama sanctitatis vitae, virtutum et miraculorum in genere, ob publicas privatasque vicissitudines et temporum iniuriam exstitit suspensa et quasi derelicta usque ad haec tempora, quando eius actores et moniales Conceptionistae, appropinquante anno quinto saeculari a pretiosa morte Venerabilis Fundatricis, ipsius causam resumere voluerunt *per viam cultus seu casus excepti*. Quare in ecclesiastica Curia Toletana anno 1910, auctoritate Ordinaria institutus fuit super huiusmodi Causa Processus Informativus cum subsequenti sententia iudicis ab Archiepiscopo Toletano delegati; idemque absolutus, iuxta veterem iuris ordinem, ad sacram Rituum Congregationem transmissus est. Quum tamen posteriora S. R. C. decreta anno 1912 et 1913 et Codex iur. can., lib. IV, tit. XXV, in Causis Servorum Dei procedentibus per viam cultus et casus excepti a decretis Urbanianis, novam iuridicam formam et praxim induxissent, huius causae postulatore enixe rogante summus Pontifex Benedictus XV, fel. rec. per decretum S. C. die 16 iunii 1920 benigne indulsit, ut in praesenti causa de publici cultus confirmatione ageretur iuxta legem et praxim quae vigebant ante novissima decreta et canones. Itaque actis plene planeque concinnatis et deductis, instante Rmo P. Antonio Santarelli, Ordinis Fratrum Minorum et huius Causae Postulatore, attentisque litteris postulatoriis quorundam Emorum S. R. E. Cardinalium, Illmi Nuntii Apostolici in Hispania, vota precesque suae Maiestatis Alphonsi XIII Hispaniae Regis, de speciali mandato, depromentis, et Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum, necnon plurium Capitulorum, atque Ordinum religiosorum, potissimum Monialium Conceptionistarum in variis monasteriis et regionibus degentium, praeeuntibus respectivis abbatissis nominatim Sor. Maria Symphorosa a Nativitate, abbatissa Toletanae domus principis, Emus P. D. Antonius Vico Episcopus Portuen. et S. Rufinae, eiusdem Causae Ponens seu Relator, in ordinariis sacrorum rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: « *An sententia lata a Iudice delegato ab Emo Archiepiscopo Toletano super cultu ab immemorabili tempore praestito Servae Dei Beatrici de Silva seu super casu excepto a decretis sa. me. Urbani Papae VIII, sit confirmanda in casu et ad effectum de quo agitur?* » Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Carolo Salotti, Fidei Promotore generali,

cunctis actis et documentis rite discussis et perpensis, rescribere censuerunt: « *Affirmative* seu sententiam esse confirmandam ». Die 27 iulii 1926.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XI per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habuit et confirmavit, die 28, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

PROVISIO ECCLESIARUM.

Decretis a Sacra Congregatione pro Ecclesia Orientali datis, SS. D. N. Pius PP. XI Ecclesias coptici ritus dignatus est providere de proprio Pastore, praeficiens:

die 10 augusti 1926, dioecesi Thebanae Coptorum, R. D. Marcum Kouzam, iam parochum loci, vulgo dicti *Abou-Kerkas* in dioecesi Hermopolitana;

die 10 augusti 1926, dioecesi Hermopolitanae Coptorum, R. D. Franciscum Bistauros, iam eiusdem dioecesis Vicarium generalem;

die 15 augusti 1926, Sedi Patriarchali Alexandrinae Coptorum, uti Administratorem Apostolicum ad nutum S. Sedis, R. P. D. Marcum Kouzam, Episcopum electum Thebanae dioecesis.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

(Officium de Indulgentiis)

DUBIA

CIRCA POTESTATEM EPISCOPORUM QUASDAM FACULTATES COMMUNICANDI

Ad Sacram Poenitentiariam Apostolicam sequentia dubia, pro opportuna solutione, delata sunt:

Sacra Poenitentiaria Apostolica, die 18 iulii 1919, declaravit, non licere Episcopis communicare Presbyteris suae ditionis habitualiter potestatem benedicendi Rosaria, etc., de qua in can. 349 § 1, n. 1, Codicis iuris canonici, cum Indulgentiarum applicatione; nunc quaeritur:

« 1. Licetne Episcopis communicare, saltem per modum actus, Sacer-« dotibus suae ditionis facultates, de quibus in can. 349 § 1, n. 1, Codicis « iuris canonici? »

« 2. Eaedem facultates competuntne etiam Vicario Generali? »

Et eadem Sacra Poenitentiaria, re mature perpensa, respondendum censuit:

Ad utrumque *Negative.*

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria, die 10 novembris 1926.

S. Luzio, *S. P. Regens.*

L. ✠ S.

I. B. Menghini, *Substit.*

SACRA ROMANA ROTA

I

SOUTHWARCEN.

NULLITATIS MATRIMONII (VANDERBILT-DE MARLBOROUGH)

Pio PP. XI feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno quinto, die 29 iulii 1926, RR. PP. DD. Auditores de turno, Henricus Quattrocolo, Ponens, *Franciscus Morano et Arcturus Wynen, in causa* Southwarcen. *Nullitatis Matrimonii, inter* Consuelam Vanderbilt, *actricem, repraesentatam per legitimum procuratorem, Nazarenum Ferrata, advocatum, et* Carolum Ducem de Marlborough, *interveniente et disceptante in causa vinculi Defensore ex officio, sequentem tulerunt in gradu appellationis definitivam sententiam.*

1. Ex americana et ditissima orta familia, sed religione acatholica, Consuela Vanderbilt, baptizata, decimum et septimum annum cum attigisset, deperire coepit virum quemdam, nomine M... R..., cui clam se spopondit. At eius mater, re cognita, filiae vota obsecundare pervicaciter renuit, imo, ut iam conceptum amorem in filiae corde perimeret, an. 1894 in Europam eam duxit; cumque Consuela puella esset, quae « apportait jeunesse, beauté et grande fortune ainsi qu'une brillante éducation », eam nuptui viro tradere cogitavit, qui praeclara Angliae nobilitate fulgeret. Et sane Londini ea invenit Carolum Ducem de Marlborough, quem hospitem in sua familia iuxta mare apud *Newport* in Statis Foederatis Americae Septentrionalis invitavit, quo propterea mater et filia reversae deinceps fuere.

Acceptae invitationi morem Carolus gessit, menseque septembri an. 1875 Newport urbem se contulit, ubi per quindecim circiter dies apud familiam Vanderbilt commoratus est. Pridie autem quam proficisceretur condicionem uxoriam Consuelae ipsimet Carolus detulit, quae illico ad matrem confugit; sed perperam: de celebratis enim sponsalibus iam nuncium ephemerides vulgaverant opera matris. Unde factum est ut Canadiensi peragrata regione, die statuta matrimonii adventante, Dux tandem ad Consuelam rediret, quacum nuptias Neoeboraci in protestantica ecclesia contraxit die 6 novembris an. 1895, cum vir etiam acatholicae sectae esset addictus.

Infaustum vero exitum hae nuptiae habuerunt; nam breve post tempus a matrimoniali inito foedere ipsamet uxor marito aperuit nonnisi invitam

et a matre coactam se ad aras ivisse, seque amore flagrare erga alterum virum. Dissociatis propterea animis, cumque graviter uxorem negligeret Dux, bina prole ex matrimonio consecuta, anno 1905 quoad thorum et cohabitationem primum coniuges se separarunt; anno autem 1920 mutuo consensu civile divortium obtinuerunt, unde ad novas nuptias uterque convolavit; anno tandem 1925 ad nullitatem consequendam sui coniugii cum Carolo initi supplicem libellum mulier porrexit Curiae Southwarcensi, quae, rite confecto processu, die 9 februarii 1926 sententiam tulit de matrimonii nullitate ex capite vis et metus. Ad H. S. O. vinculi loci Defensor provocavit; quare iterum causa disceptanda nunc venit sub consueta formula dubii: « An constet de matrimonii nullitate, in casu ».

2. *In iure.* — Res est in casu de metu reverentiali, qui profecto ex constanti canonistarum sententia, ex sanctione Codicis iuris canonici et ex uniformi iurisprudentia Rotali, si, praeter alias conditiones, directus sit ad extorquendum consensum sitque gravis, irritum reddit coniugium. (Gasparri, *De Matr.* n. 942, Wernz, *Ius decr.* IV, n. 264; can. 1087 Cod.; S. R. Rota, in Parisien., 27 iulii 1910; Tarvisina, 11 mart. 1912; Transylvanien., 1 maii 1912; N. N. coram Lega, 16 maii 1912; Hyderabaden., 2 aug. 1921).

3. *In facto.* — Animadvertendum censuerunt Patres in primis, cum nuptiarum fidem dedisset actrix domino M... R..., quem vehementer amabat, fortiter huic matrimonio obstitisse eius matrem, quae summas vires adhibuit ut animum filiae ab illo averteret viro, nuptiasque cum eodem impediret. Ad rem enim fassa est actrix: « Ma mère me détacha de l'influence de mon prétendant. Elle me fit quitter mon pays, intercepta toutes les lettres que m'adressait mon prétendant et celles que je lui adressais. Elle faisait de scènes continuelles. Elle disait que je devais obéir; qu'elle savait très bien que je n'avais pas le droit de choisir un mari; que je devais prendre l'homme de son choix; que mon opposition ruinait sa santé et que je pouvais être la cause de sa mort. Il y eut une terrible scène quand elle me dit que si je réussissais à me sauver, elle saisirait la première occasion pour fusiller mon prétendant, qu'elle serait alors mise en prison et pendue et que j'en serais responsable ». Quae narratio non solum confirmatur a matre, sed etiam a testibus, quidemque quoad omnia particularia, ita ut de eius veritate dubitari nullatenus debeat.

4. At visum est praeterea Patribus nedum matrem ineluctabiliter ab amato viro filiam suam separasse, sed eam insuper coëgisse ut cum Duce de Marlborough matrimonium iniret. Qua in re, cum allegans metum debeat illum probare non per aliquales dumtaxat probationes, sed per eas quae

moralem certitudinem gignant de exsistentia metus, actrix in casu perplurima iudicialiter retulit, quae metum revera demonstrant. Tradidit enim: « ... Ayant détruit la possibilité de mon mariage avec celui que j'aimais, ma mère me dit qu'elle avait choisi un homme qu'elle regardait convenable à tous les égards, qu'il allait arriver en Amérique pour demeurer chez elle comme son hôte, qu'elle avait déjà négocié au sujet d'un mariage... Je persiste à déclarer que si j'ai consenti au mariage avec le Duc de Marlborough, ce fut sous la pression très forte de ma mère, et d'après sa volonté absolue. En plus des menaces, dont il est parlé ailleurs, ma mère me dit plusieurs fois que si je persistait à m'opposer à sa volonté, c'était, vu son état de santé, une contrariété telle, qu'elle pouvait amener sa mort. Tel fut aussi l'avis du docteur, lequel me fut connu par une amie de ma mère, Mme Jay, qui le tenait d'elle ». – Ei igitur quem puella deperibat alium virum suffecit eius mater, quae cum esset nobilitatis tituli cupidine adlecta, omnique esset Consuela muliebri gratia perfusa divitiisque praepollens, vix Ducem Londini cognovit, eum illico hospitem apud se voluit in urbe Newport, ut filiae in maritum haud utcumque proponeret, sed praecise adsignaret: « Elle disait que je devais obéir, qu'elle savait très bien, que je n'avais pas le droit de choisir un mari; je devais prendre l'homme de son choix ».

5. Attamen, etsi testimonium metum passi iuramento firmatum summi momenti adminiculum in iure censeatur ad matrimonii nullitatem arguendam ob incussum metum, quia metuens tantum trepidationem animi experitur et directe cognoscit, ceteri autem nonnisi per indicia, vim tamen probandi non habet, nisi per aliorum testium depositionem et per praesumptiones probe confirmetur. At in themate id plene consequitur sive per testium attestationes, sive per praesumptiones. Nam pars ipsa conventa deposuit se rescivisse a sua uxore post viginti circiter dies ab initis nuptiis hoc matrimonium eam contraxisse quia a matre fuerat adacta: « Elle m'a dit que sa mère avait insisté pour qu'elle se mariât avec moi; que sa mère était ardemment opposée à son mariage avec M. R., et que toute contrainte, poussée presque jusqu'aux violences physiques, avait été employée pour arriver à ces fins ». – Consuelae autem mater, quae metum intulit, fateri et declarare non dubitavit: « J'ai forcé ma fille à épouser le Duc. J'ai toujours eu une influence absolue sur ma fille, mes enfants m'ayant été entièrement confiés après mon divorce: j'avais eu seule leur éducation entre mes mains. Quand je donnais un ordre personne ne discutait. Je ne l'ai donc pas priée, mais commandée de se marier avec le Duc.... J'ai alors invité le Duc à venir me faire visite chez moi à Newport. Il vint et il resta environ 14 jours. Alors j'ai dit à ma fille que c'était lui le mari, que j'avais choisi pour elle. Elle en fut toute bouleversée, et elle répondit qu'elle

ne pouvait pas l'épouser. Je considérais que j'étais justifiée à passer outre à son opposition comme simplement la niaiserie d'une jeune fille sans expérience ». – Actricis pariter amita testata est: « Ce mariage a été imposé par ma sœur à sa fille, qui, je l'ai déjà dit, désirait faire un autre mariage ». Domina tandem Lucia Jay, sciscitanti iudici: « Estimez-vous que cette contrainte était simple persuasion, ou plutôt coercition? », sub iuramento affirmavit: « Aucune persuasion tout à fait, mais contrainte absolue, cela je le jure, je le sais ». – Porro cum illa haberi debeat probatio plena et perfecta quae fit per duos testes omni exceptione maiores (Reiff., lib. IV, tit. XIX, *de Divortiis*), constare patet in casu de incusso metu; partes enim in causa et adducti testes, ex declaratione Episcopi Southwarcensis, Parisiensis Curiae aliquorumque parochorum omni fide vere praestantes resultant.

Quae conclusio ex alia parte magis magisque roboratur in casu et convincitur per aversionem, qua adversus Ducem ferebatur Consuela; nam circa viri characterem in iurata sua declaratione tradidit actrix: « L'arrogance de son caractère créa en moi des sentiments d'hostilité. Il avait l'air de mépriser tout ce qui n'était pas anglais, mon orgueil en fut offensé ». Huic autem affirmationi quoad indolem Ducis optime cohaeret attestatio ipsius amitae actricis.

6. Minus denique ambigendum esse tenuerunt Patres in casu de metus gravitate. Attento enim quod metus gravis haberi potest absque minis et verberibus, quodque ipsamet parentum indignatio malum profecto est, imo malum grave, si gravis et diuturna futura sit, prouti communiter docent Auctores et diserte tradit Clericatus (*De Matrim.*, dec. 37, n. 24) his verbis: « Metus reverentialis dupliciter consideratur vel cum periculo, vel sine tali periculo. Primo modo quando filius vel filia non obtemperans voluntati patris... timet rationabiliter reddere illum sibi infensum, superciliosum, torve aspicientem, nec placide loquentem, et multo magis etc., quae omnia reputantur in filio mala gravia et insupportabilia », rimatis processualibus tabulis, gravitas metus in praesenti evidenter concluditur. Dant enim cuncti testes Carolo puellam nupsisse voluntate victam indomitae matris, unde eiusdem indignationis periculum valde pertimescendum Consuelae erat si impositae nuptiae infectae mansissent; praesertim si consideretur quod coram illa contremiscere pronum ei erat quae, suavis et mitis et obedientiae assueta, matri erat subiecta ex adverso imperiosae, contradictionis experti omniaque flectenti mori suo suaeque effrenatae cupiditati. — Accedit quod nisi Carolo nupsisset grave alterum malum et periculum formidandum erat Consuelae, mors nempe ipsius matris ex ipsamet doctoris sententia, quod frequentissime mater suae filiae minabatur, prouti in suo tertio interrogatorio actrix sic retulit: « En plus de

menaces dont il est parlé ailleurs, ma mère me dit plusieurs fois que si je persistais à m'opposer à sa volonté, c'était, vu son état de santé, une contrariété telle, qu'elle pouvait amener sa mort. Tel fut aussi l'avis du docteur, lequel me fut connu par une amie da ma mère, Mme Jay, qui le tenait d'elle ». Quam iuratam assertionem dña Tiffany, actricis amita, confirmavit aiendo: « Ma sœur faisait des scènes continuelles à sa fille, et essayait de l'attendrir en lui disant qu'elle avait une maladie de cœur, et que si elle continuait à lui résister, elle en mourrait ».

7. His non obstantibus haud facile Consuela imperio matris adhaesit. Constat enim in primis exposcenti viro ut sibi nubere vellet nullum consensum puellam dedisse, sed lacrimas fudisse, ac postera die in ephemeribus vulgata nuptialia legisse, quae profecto haud iniverat. De dissidiis autem et iurgiis matrem inter et filiam propter huius voluntatem matrimonio adversantem sat testes loquuntur. – Equidem neminem habens ad quem posset confugere, ne ad patrem quidem, sive quia per divortii sententiam, qua eius pater et mater seiuncti erant, sub potestate solius matris constituebatur, sive quia ipsemet pater indomitae uxoris voluntatis influxum constanter fuerat perpessus, perdurantibus minis et obstinato matris consilio, nuptias tandem Consuela cum Carolo inivit. At vere dicendum in casu coactam Consuelam fuisse matrimonium eligere, ut sese a metu liberaret. Quod adeo verum est ut verens mater ne ultimo momento Consuela mutaret nubendi extortum assensum, die nuptiarum custodem posuerit ad eius portae cubiculum, ne quis ad illam accessum haberet et cum ea colloqueretur. Unde tanto moerore confecta matrimonium deinceps Consuela contraxit, ut pars ipsa conventa ad rem fassa fuerit: « Elle arriva très tard, et paraissait troublée ».

8. Matrimonium tandem gravi sub metu a Consuela contractum nulla inde fuit ratificatione sanatum. Ad validationem enim consensus oporteret in casu ut scientiam calluerit actrix de matrimonii nullitate ex defectu consensus, matrimonialemque consensum renovaverit perdurantibus nuptiis. Porro inverisimile est canonica scientia praeditam Consuelam fuisse super impedimentis matrimonium irritantibus, eo vel magis quod sectae acatholicae erat inscripta; quae scientia ceteroquin in feminis non est praesumenda, sed e contra probanda (Cfr. l. 9 pr., D., *de iuris et facti ignorantia*, XXII, 6). Cum autem in casu nulla suppeditetur probatio de notitia impedimenti irritantis, cumque animorum dissociatio breve post tempus a matrimonii celebratione incoeperit et usque ad divortii sententiam perduraverit, ne fingi quidem potest in casu renovatio consensus ex parte Consuelae.

9. Quibus omnibus consideratis et sedulo perpensis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores, pro tribunali sedentes et solum Deum

prae oculis habentes, confirmata sententia Curiae Southwarcensis, decernimus, declaramus et definitive sententiamus: « Constare de matrimonii nullitate inter Consuelam Vanderbilt et Carolum De Marlborough » et sic proposito dubio respondemus *Affirmative*, statuentes praeterea eamdem Consuelam Vanderbilt ad omnes iudicii expensas teneri.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam ss. canonum, et praesertim cap. 3, sess. XXV, *De Reform.*, Concilii Trid., et can. 1924 Codicis I. C., iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis opportuna et efficacia pro rerum adiunctis extitura sint.

Romae, in Sede Tribunalis S. R. Rotae, die 29 iulii 1926.

Henricus Quattrocolo, *Ponens.*
L. ✠ S. Franciscus Morano.
Arcturus Wynen.

Ex Cancellaria, die 7 augusti 1926.

T. Tani, *Notarius.*

II

Citationes edictales

I

SMYRNEN.

NULLITATIS MATRIMONII (FILIPPUCCI-SEREGGI)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Philippi Sereggi (qui etiam signat in actis Séracy, vel Cheriqui) in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94) die 15 ianuarii 1927, hora 11, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam qua habebitur Turnus rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Philippi Sereggi curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

L. ✠ S. U. Mannucci, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 13 novembris 1926.

Ioannes Ladelci, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Philippe Sereggi (qui signe aussi Séracy, Cheriqui) défendeur en cette cause, Nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94), 15 janvier 1927 à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant la Rote:

Conste-t-il de la nullité du mariage dans ce cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit M. Philippe Sereggi devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

II

MOHILOVIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (BACHMAKOFF-ELCHINE)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Georgii Elchine (iam locumtenentis in Equitum Excubiis Imperatoris Russiarum) in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94) die 29 ianuarii 1927, hora 11, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam qua habebitur Turnus rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Georgii Elchine curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

L. ✠ S. F. Guglielmi, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 24 novembris 1926.

Ioannes Ladelci, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. George Elchine (jadis lieutenant des dragons de la Garde Impériale de Russie) défendeur en cette cause, Nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94), le 29 janvier 1927 à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant la Rote:

Conste-t-il de la nullité du mariage dans ce cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit M. George Elchine devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

MONITUM

Ut necessitatibus Officialium Sanctae Sedis ob annonae caritatem in dies ingravescentibus, pro viribus, consuleretur, itemque ut SS. Congregationes vel Tribunalia vel Officia, maxima qua fieri potest sollicitudine ac festinatione, res cuique proprias expedire queant. Ssmo Domino Nostro Pio Pp. XI opportunum visum est novas decernere normas tempusque statuere quo operi ac labori vacandum erit. Quapropter a proximis calendis Ianuariis quae memoravimus S. Sedis Officia ab hora nona ad decimam tertiam cum dimidio patebunt; eorumque Officiales per id temporis spatium suo quisque munere fungentur.

Dies vero feriati hi qui sequuntur erunt:

Singuli dies festi de praecepto;

Anniversarius dies coronationis Summi Pontificis, itemque obitus Decessoris;

Stati dies Consistoriis habendis sive publicis sive semipublicis;

Feria quarta Cinerum;

Postremi dies tres maioris Hebdomadae et feria secunda et tertia Paschatis;

Pervigilium Deiparae in caelum receptae;

Secundus dies mensis Novembris, quo die fit Commemoratio fidelium defunctorum;

Pervigilium Nativitatis Domini et consequentes duo dies;

Ultimus anni dies.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 16 novembre 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e col voto dei Revmi Prelati e dei Consultori teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione Preparatoria per discutere il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dal Ven. Servo di Dio Giovanni Battista Trona, Sacerdote della Congregazione dell'Oratorio di S. Filippo Neri nella città di Mondovì.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

12 novembre 1926. Monsig. Pietro Ercole, *Direttore amministrativo dei Musei Pontifici al Laterano.*

» » » Il Revmo P. Guglielmo Schmidt, *Direttore scientifico del Museo Missionario-Etnologico.*

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

29 giugno 1926. Monsig. Sosio D'Angelo, *Referendario della Segnatura Apostolica.*

14 luglio » L'Emo Sig. Cardinale Bonaventura Cerretti, *Protettore della Compagnia di Gesù e Maria e dell'Adorazione Perpetua del Ssmo Sacramento dell'Altare, detta di Picpus.*

16 novembre » Monsig. Luciano Perez Platero, *Uditore di Rota presso la Nunziatura Apostolica di Spagna.*

22 » » L'Emo Sig. Cardinale Bonaventura Cerretti, *Protettore dell'Istituto delle Suore di San Giuseppe del Sacratissimo Cuore* (Sidney).

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

26 ottobre 1926. Monsig. Andrea Cappellazzi, della diocesi di Crema.
» » » Monsig. Bettino Bettoni, della medesima diocesi.
10 novembre » Monsig. Germano Breton, dell'archidiocesi di Tolosa.

Prelati Domestici di S. S.:

21 giugno 1926. Monsig. Sosio D'Angelo (Roma).
31 agosto » Monsig. Giovanni S. Mies, della diocesi di Detroit.
» » » Monsig. Giuseppe Ciarrocchi, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Raimondo Campion, della medesima diocesi.
2 settembre » Monsig. Giacomo Henry, dell'archidiocesi di Cincinnati.
» » » Monsig. Francesco Varelmann, della medesima archidiocesi.
6 » » Monsig. Vittorio Leandri, della diocesi di Chiusi e Pienza.
8 » » Monsig. Antonino Arata, della diocesi di Piacenza.
17 » » Monsig. Francesco Cao, dell'archidiocesi di Cagliari.
22 » » Monsig. Antonio Marquez de Figueiredo, della dioc. di Vizeu.
24 » » Monsig. Michele Maresca, dell'archidiocesi di Sorrento.
2 ottobre » Monsig. Edoardo F. Quirk, della diocesi di Newark.
» » » Monsig. Giovanni Fr. Ryan, della medesima diocesi.
11 » » Monsig. Francesco Giuseppe Müller, della diocesi di Fulda.
13 » » Monsig. Stefano Butler, della diocesi di Sioux City.
25 » » Monsig. Rodolfo Tartini, della diocesi di Lugano.
» » » Monsig. Giovanni Antonio Deriu, dell'archid. di Oristano.
6 novembre » Monsig. Giulio Berlandier, della diocesi di Aix.
10 » » Monsig. Ferréol Thomassin, della diocesi di Saint-Dié.
» » » Monsig. Lamartine Correa De Miranda, della dioc. di Corytiba.
18 » » Monsig. Giorgio Principe di Baviera (Roma).
20 » » Monsig. Saverio Gaglio, dell'archidiocesi di Monreale.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

5 ottobre 1926. Al sig. Cesare Jonghi-Lavarini, della diocesi di Novara.
11 » » Al sig. cav. Maurizio Charvet, della diocesi di Lilla.

21 ottobre 1926. Al sig. Giovanni Saint, dell'archidiocesi di Rouen.
4 novembre » Al sig. Edoardo Prenat, dell'archidiocesi di Lione.
5 » » Al sig. Arnaldo Fortini, della diocesi di Assisi.
12 » » Al sig. avv. Francesco Paolo Cerpa, della diocesi di Lanciano.

Il cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

1 settembre 1926. Al sig. Giorgio Obaji.
5 ottobre » Al sig. avv. Clotildo Vanzino, della diocesi di Novara.
» » » Al sig. Giovanni Giuseppe Nolf, dell'archidiocesi di Malines.
6 » » Al sig. Enrico J. J. van den Biesen, della diocesi di Breda.
11 » » Al sig. archit. Edoardo Custodis, dell'archidiocesi di Colonia.
15 » » Al sig. prof. Carmine Palmieri, della diocesi di Lecce.
18 » » Al sig. avv. Guglielmo Alcimo Dannery, della diocesi di Périgueux.
19 » » Al sig. archit. Giovanni Amigó y Barriga, della diocesi di Barcellona.
» » » Al sig. avv. Teodoro Feldhaus, della diocesi di Münster.
21 » » Al sig. Carlo Saint, dell'archidiocesi di Rouen.
27 » » Al sig. Alano Brodrick, dell'archidiocesi di Westminster.
4 novembre » Al sig. Ludovico Prenat, dell'archidiocesi di Lione.
5 » » Al sig. Augusto Simoni (Assisi).
11 » » Al sig. Francesco Delmont (Belgio).
» » » Al sig. Giuseppe Bronkart (Belgio).
15 » » Al sig. Giuseppe Brugiotti (Roma).
23 » » Al sig. Giulio Goetghebeur, della diocesi di Lilla.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

6 agosto 1926. Al sig. Ercole Pisani (Roma).
» *novembre* » Al sig. Antonio Regis, dell'archidiocesi di Torino.
19 » » Al sig. Basilio Martini, della diocesi di Fabriano.
20 » » Al sig. Giovanni Taverna, dell'archidiocesi di Torino.
24 » » Al sig. Federico Harty (Costantinopoli).

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

28 novembre 1925. Monsig. Alfredo Wroblewski, della diocesi di Mohilew.
4 ottobre 1926. Monsig. Francesco Giuseppe Spellman, dell'archidiocesi di Boston.
11 » » Monsig. Andrea Klarmann, della diocesi di Brooklyn.
» » » Monsig. Ottavio Silvestri, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Tommaso F. Lynch, della medesima diocesi.
4 novembre » Monsig. Alberto Hausheer, della diocesi di Basilea e Lugano.

9 novembre 1926. Monsig. Giovanni Lopez, della diocesi di Guadix.
18 » » Monsig. Adalberto Witz, dell'archidiocesi di Strigonia.
» » » Monsig. Giuseppe Róka, della diocesi di Giavarino.
19 » » Monsig. Giuseppe Maria Gonzalez, della diocesi di Caratinga.
» » » Monsig. Giovanni Tietz, della diocesi di Danzica.

Cameriere Segreto di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

6 novembre 1926. Il sig. Giuseppe Edoardo Radcliffe, della diocesi di Middlesborough.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

9 novembre 1926. Monsig. Antonio Vieira de Mattos, dell'archidiocesi di Diamantina.
» » » Monsig. Pietro Gruenter, dell'archidiocesi di Colonia.
» » » Monsig. Giuseppe Jansen, della medesima archidiocesi.
15 » » Monsig. Dante Fantin, della diocesi di Vicenza.

NECROLOGIO

18 agosto 1926. Mons. Giovanni Claudio Combaz, Vescovo di Nagasaki.
13 novembre » Mons. Michele Hoban, Vescovo di Scranton.
27 » » Mons. Antonio Keil, Vescovo tit. di Dardano.

AVVISO

Si fa viva preghiera agli Illmi e Revmi Ordinari e Superiori degli Ordini Religiosi, di inviare entro il mese di Dicembre all'indirizzo dell'Annuario Pontificio ***– Vaticano – Roma, tutte le notizie concernenti i Sacerdoti decorati di titoli Pontifici e i cambiamenti nelle Curie Generalizie.***